ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ ΠΑΡΟΥ

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ • ΤΕΥΧΟΣ 5 (90) • Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ 2017

Περιεχόμενα Τεύχους

Νοῦς, τό μάτι τῆς ψυχῆς μας 3

Οἱ Παρακλήσεις τῆς Παναγίας μας 5

Ἁγιότητα καί ὀρθοδοξία 8

Ἀπό τά θαύματα τῆς Παναγίας μας .. 12

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τήν Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν 13

Τά ἱερά μας Προσκυνήματα
Τό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν 14

Ἡ ἀργυρή ἐπένδυση στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς 20

«ΠΑΠΑ - ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ»
Ὁ παλαιός ἐμπνευσμένος καί χαρισματικός ἐφημέριος τοῦ ἐνορ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Παροικιᾶς 24

Ὁσιακές μορφές τῆς Πάρου
Ὁ Γέροντας Δαμιανός ὁ Λογγοβαρδίτης 29

Αὐγουστίνειο Πνευματικό Κέντρο 31

Νεανικές Συντροφιές 32

Πρωτοψάλτης Ἐμμανουήλ Χανιώτης 33

Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς (29 Μαρτίου 2017) 34

Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς (14 Ἰουλίου 2017) 35

Περί θλίψεως 36

Δραστηριότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γηροκομείου 38

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ
www.Ekatontapyliani.gr
ISSN: 2459-3141

ΕΚΔΟΤΗΣ
Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Καλλίνικος
ΙΔΡΥΤΗΣ
Μακαριστός Μητροπολίτης Παροναξίας κυρός Ἀμβρόσιος Β΄
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ
844 00 Πάρος
Τηλ. 22840 21243 - 22840 24807
Fax: 22840 24401
e-mail: Ekatontapyliani@otenet.gr
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ
Πρωτ. Γεώργιος Τριαντάφυλλος
Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Ὑρίας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ - ΣΥΝΤΑΞΗ ΥΛΗΣ
Πρεσβ. Ἐμμανουήλ Τζιώτης
Ἐφημ. Ἱ.Ν. Μεταμ. Σωτῆρος Μαρπήσσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
Ραγκούση Νάντια - Smile
Ἁγ. Ἑλένη, Παροικία Πάρου
Τηλ. 22840 28025, nadia@smileweb.gr

Φωτογραφίες

Ἐξώφυλλο
Εἰκόνα ἔξοχης τέχνης (16ος αἰώνας) κρητικῆς σχολῆς τοῦ τύπου τῆς βρεφοκρατούσας. Βρίσκεται στά δεξιά τοῦ ναοῦ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς πάνω σέ παλαιό ξύλινο εἰκονοστάσι. **Φωτο**: Σταῦρος Νιφλής

Ὀπισθόφυλλο
Ἀπό τό καμπαναριό τῆς Ἁγίας Κυριακῆς στίς Λεῦκες. **Φωτο**: Ἀπόστολος Παντελαῖος

Νοῦς, τό μάτι τῆς ψυχῆς μας

Τά μάτια μας εἶναι τά πολύτιμα ἐκεῖνα ὄργανα τοῦ σώματός μας, πού μᾶς ἐπιτρέπουν νά βλέπουμε τούς δικούς μας ἀνθρώπους, τήν φύση γύρω μας καί ὅλα τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Χωρίς τά αἰσθητήρια τῆς ὁράσεως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάπηρος, ζεῖ πάντοτε στό σκοτάδι, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά κινεῖται χωρίς κίνδυνο καί ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιβίωσή του ἀπό τήν βοήθεια τῶν συνανθρώπων του.

Κατά τό ἱερό εὐαγγέλιο, τό λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμός. Ἀπό αὐτόν ἐξαρτᾶται ἄν τό σῶμά μας εἶναι φωτεινό ἤ εἶναι σκοτεινό. Ἐνῶ δηλαδή τά μάτια, μᾶς δίνουν τόσες δυνατότητες, εἶναι δυνατόν νά γίνουν καί θυρίδες θανάτου, ἄν δέν προσέξουμε, ἀφοῦ θά μᾶς μεταφέρουν αἰσχρές εἰκόνες πού θά μολύνουν τήν ψυχή μας. Τώρα τό καλοκαίρι, πού τό φαινόμενο τῆς σωματικῆς γύμνιας εἶναι σέ μεγάλη ἔξαρση, δεχόμαστε πολλές προκλήσεις πού μετατρέπονται πολύ εὔκολα σέ ἁμαρτωλή ἐπιθυμία νά διαπράξουμε σαρκικά ἁμαρτήματα.

Ἔχει ὅμως καί ἡ ψυχή μας τήν δική της ὅραση, πού εἶναι πολύ διαφορετική ἀπό τήν ὅραση τοῦ σώματος. Μπορεῖ κάποιος νά στερεῖται τήν ὅραση τοῦ σώματος, ὅμως, νά διαθέτει τήν πνευματική ὅραση, πού εἶναι πολύ σημαντικότερη ἀπό τήν σωματική. Νά βλέπει τό Ἄκτιστο Φῶς τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι μία ἐμπειρία τῶν ἀνεβασμένων πνευματικά ἀνθρώπων. Αὐτῶν πού κατόρθωσαν μέ τόν ἀγῶνα τους καί τήν συνέργεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ νά ἑνωθοῦν μέ τόν Θεό καί νά βλέπουν τό Φῶς τῆς θεότητός Του, ὅπως οἱ μαθητές Του στό ὄρος Θαβώρ. Τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ κανείς νά τήν δεῖ καί νά τήν κατανοήσει, ὅμως, τό Ἄκτιστο Φῶς, πού πηγάζει ἀπό τήν θεότητα, εἶναι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πού γίνεται μεθεκτή ἀπό τούς καθαρούς ἀνθρώπους, ἀπό τούς Ἁγίους μας.

Ἕνα παράδειγμα ἀπό τήν φύση πού μπορεῖ λίγο νά μᾶς βοηθήσει νά τό καταλάβουμε αὐτό, εἶναι ὁ ἥλιος. Τόν ἴδιο δέν μποροῦμε νά τόν ἀντικρύσουμε κατάματα, ἰδίως τό καλοκαίρι πού λάμπει πολύ, ὅμως τό φῶς του φωτίζει ὅλη τήν κτίση καί μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά βλέπουμε καί νά θαυμάζουμε τά μεγαλεῖα τῆς θείας δημιουργίας. Τό φῶς τοῦ ἥλιου τό βλέπουμε ἄν λειτουργεῖ σωστά ἡ σωματική μας ὅραση. Τό ἄκτιστο Φῶς τό βλέπουμε μόνο μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς μας, ὅταν εἶναι ἀνοιχτά. Ὅπως ὑπάρχει ἡ σωματική τύφλωση, ὑπάρχει καί ἡ πνευματική τύφλωση ἀπό τήν ὁποία πάσχουμε οἱ περισσότεροι.

Ποιό ὅμως εἶναι τό μάτι τῆς ψυχῆς καί πότε εἶναι σέ θέση νά μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά δοῦμε τό Ἄκτιστο Φῶς πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό; Εἶναι ὁ νοῦς μας. Ὁ νοῦς λέγεται ἀπό τούς νηπτικούς Πατέρες καί νοερά οὐσία. Εἶναι τό στοιχεῖο ἐκεῖνο τῆς ὕπαρξής μας πού μᾶς κάνει νά μοιάζουμε μέ τόν Θεό καί πλάστη μας. Καί ὅταν λέμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐννοοῦμε τόν νοῦ. Ἀθάνατος ὁ Θεός ἀπό τή φύση του, ἀθάνατη ἡ ψυχή μας, ἀθάνατος καί ὁ νοῦς μας κατά Χάριν.

Πολλοί νομίζουν ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ σκέψη. Μεγάλο λάθος! Ἄλλο ἡ σκέψη, ἡ λογική ἐνέργεια, καί ἄλλο ὁ νοῦς. Ἡ σκέψη εἶναι ἕνα ὑλικό στοιχεῖο πού μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά διατυπώνουμε γραπτά ἤ προφορικά τίς ἐμπειρίες τοῦ νοῦ μας. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν ἐμπειρία πού εἶχαν νά δοῦν μέ τόν νοῦ τους τό ἄκτιστο Φῶς πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό, τήν κράτησαν στήν σκέψη τους καί τήν διηγήθηκαν κατόπιν μέ τήν γλῶσσά τους καί τήν διατύπωσαν μέ τήν γραφίδα τους, ὅσο μποροῦσαν, μέ κτιστά ρήματα (λόγια).

Ἡ ψυχή μας βρίσκεται σταθερά στόν χῶρο τῆς φυσικῆς καρδιᾶς μας καί ἀπό ἐκεῖ ἐξακτινώνεται σέ ὅλο τό σῶμα μας.

Ἡ φυσιολογική θέση τοῦ νοῦ εἶναι νά βρίσκεται στήν ψυχή μας. Αὐτός ὅμως ἔχει τήν δυνατότητα νά φεύγει καί νά περιπλανᾶται ὅπου θέλει. Οἱ Πατέρες γι᾽αὐτό τόν λένε ἀλήτη. Ὅλος ὁ ἀγῶνας μας εἶναι νά μαζεύουμε τόν νοῦ γιά νά βρίσκεται στήν θέση του. Γι᾽αὐτό, ὅταν ρωτοῦσαν τούς παλαιούς ἀσκητές τῆς ἐρήμου τί κάνετε ἐδῶ πού ζεῖτε, αὐτοί ἀπαντοῦσαν: «νοῦν τηροῦμεν». Προσέχουμε δηλαδή ὥστε ὁ νοῦς μας νά μήν περιπλανᾶται ἀπό ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἀλλά νά εἶναι στή θέση του. Μόνον τότε εἶχαν τό χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Ὁ καθαρός τους νοῦς δηλαδή, ἑνωμένος μέ τήν καρδιά, ἔλεγε ἀδιάκοπα τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Εἶναι τό λεγόμενο χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα κατοικεῖ στήν καθαρή καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί προσεύχεται ἀδιάκοπα μέσα του «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις». Πῶς γίνεται αὐτό δέν ξέρω νά σᾶς πῶ. Αὐτό τό ξέρουν μόνο οἱ Ἅγιοι πού ἔχουν αὐτό τό χάρισμα.

Ὅταν ὁ νοῦς μας ἑνωθεῖ μέ τόν Θεό, τότε ἑνώνεται μέ τόν Θεό καί τό σῶμα μας. Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ λεγόμενοι νηπτικοί Πατέρες δίνουν τόση μεγάλη σημασία στήν προσοχή τοῦ νοῦ. Ἡ Παναγία μας, ὅταν μπῆκε τριετής μέσα στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, προκειμένου νά προετοιμαστεῖ γιά νά γίνει μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἕνωσε πρῶτα τόν νοῦ της μέ τόν Θεό καί ἔπειτα ἀξιώθηκε νά ἑνώσει καί τήν σάρκα της μέ τόν Θεό. Ἦταν ἡ πρώτη ἀσκήτρια καί γι᾽αὐτό τήν ἔχουν ὡς πρότυπο ὅλοι οἱ ἀληθινοί μοναχοί καί ἀσκητές τῆς ἐρήμου καί τῶν πόλεων.

Κάποιοι ὅμως μπορεῖ νά ποῦν: Μποροῦμε ἐμεῖς πού ζοῦμε μέσα στόν κόσμο νά τά ἐφαρμόσουμε αὐτά καί νά ἐπιτύχουμε νά φτάσουμε σέ τόσο ὑψηλές καταστάσεις; Μποροῦμε ἐμεῖς πού ζοῦμε μέσα στήν ταραχή τοῦ κόσμου καί ἔχουμε τόσες βιοτικές μέριμνες, νά μαζέψουμε τόν σκορπισμένο μας νοῦ καί νά ἀποκτήσουμε τό μεγάλο χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς; Δέν λέω ὅτι αὐτό εἶναι εὔκολο, ἀλλά δέν εἶναι καί ἀκατόρθωτο. Ὁ γνωστός πιστεύω σέ ὅλους μας, γέροντας Ἐφραίμ ὁ Φιλοθεΐτης, βεβαιώνει ὅτι ἔχει γνωρίσει χιλιάδες ψυχές σέ ὅλο τόν κόσμο πού ἔχουν τό χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς!

Οἱ προσευχές τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μᾶς στηρίζουν ὅλους, ὅπως οἱ προσευχές τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στήριζαν ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίνονται σέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὄχι μόνον στούς ἀσκητές τῆς ἐρήμου καί τούς μοναχούς τῶν Μοναστηριῶν μας. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπάει ὅλους ἀδιακρίτως καί «θέλει πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Ἀπό τούς μοναχούς πού εἶναι ἀπερίσπαστοι στά Μοναστήρια τους θά ζητήσει πρισσότερα.

Εἶναι δυνατόν ὅμως στούς δύσκολους καιρούς μας, νά δώσει πολύ μεγάλα χαρίσματα καί στούς χριστιανούς πού ἀγωνίζονται μέσα στήν τύρβη τοῦ κόσμου τούτου καί ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν περισσότερους πειρασμούς καί μεγαλύτερες δυσκολίες. Ἀρκεῖ νά μήν ἀφήνουμε τίς βιοτικές μέριμνες νά μᾶς πνίγουν καί νά καταστρέφουν τήν ἰκμάδα τῶν ψυχῶν μας.

Ὅταν ἀφηνόμαστε ὁλόκληροι στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος μᾶς δίνει πλούσια τήν εὐλογία του καί αἰσθανόμαστε ὅτι ζοῦμε μέσα στό πέλαγος τῆς ἀγάπης του. Κάνουμε ὅ, τι περνάει ἀπό τό χέρι μας καί τά ὑπόλοιπα τά ἀφήνουμε σ᾽ Ἐκεῖνον. Χρειάζεται ὅμως νά τοῦ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Εἶναι πατέρας μας καί εἴμαστε παιδιά Του. Ἄς μήν τό λησμονοῦμε ποτέ αὐτό.

Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, βλέπει τίς καρδιές μας καί δίνει στόν καθένα μας ἀνάλογα μέ τήν προαίρεσή του. Δέν ξεχωρίζει κανένα μας καί μᾶς ἀγαπᾶ περισσότερο καί ἀπό τούς γονεῖς μας. Στό χέρι μας εἶναι νά ἀξιοποιήσει ὁ καθένας μας τά χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε καί νά ἐπιτύχουμε τήν σωτηρία μας καί τόν ἁγιασμό μας.

π. Γεώργιος Τριαντάφυλλος

Οἱ Παρακλήσεις τῆς Παναγίας μας

Ἄλλο ἕνα αὐγουστιάτικο ἀπόγευμα τελειώνει στόν εὐλογημένο ἀπό τόν Θεό τόπο μας καί μᾶς βρίσκει ὅλους μέσα σ᾽ αὐτό τό μοναδικό γιά τήν ἱστορία του τέμενος τῆς Κυρίας Θεοτόκου, νά τελοῦμε τόν Παρακλητικό της κανόνα καί νά ἑτοιμαζόμαστε νά ἑορτάσουμε τήν ἱερή της μνήμη, τό Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ, ὅπως ὁ λαός μας προσφυῶς ὀνόμασε ἐτούτη τήν ἑορτή, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἡ λαϊκή μας παράδοση μπορεῖ νά φέρει μέσα της ὅλη τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἤ μᾶλλον καλύτερα ὅτι ὁ λαός μας τουλάχιστον τά προηγούμενα χρόνια ἐμπνεόταν καί ζοῦσε μέσα σ᾽ αὐτό πού ὀνομάζεται χριστιανικός τρόπος ζωῆς, κάτι πού κανείς μας μπορεῖ νά τόν βρεῖ νά ζωντανεύει μέσα ἀπό τούς παρακλητικούς κανόνες τῆς Παναγίας μας.

Ἴσως ὅμως πρέπει νά ξαναθυμηθοῦμε τί σημαίνει παράκληση, τί νοεῖται πίσω ἀπό αὐτή τήν λέξη, πού τόσο συχνά ἐπαναλαμβάνουμε αὐτές τίς μέρες. Παράκληση ἐκτός ἀπό ἐπίκληση σημαίνει καί κάτι ἄλλο: παράκληση ὀνομαζόταν καί τό φαγητό πού προσφερόταν σέ σημαντικά γεγονότα τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν, γάμους, βαπτίσεις, κηδεῖες, ἐνῶ στίς μέρες μας ἀκόμη συναντᾶμε αὐτή τήν λέξη μέσα στή λειτουργική ζωή, ἰδιαίτερα τῶν μοναστηριῶν μας, ὅταν σέ ἡμέρες ἰδιαίτερης βαρύτητος «δίδεται παράκλησις» τοῖς ἀδελφοῖς, ἕνα μικρό γεῦμα

γιά νά κρατηθοῦν ὑγιεῖς καί στερεωμένοι νά συνεχίζουν τόν πνευματικό ἀγώνα τους.

Ἴσως μία τέτοια πνευματική τροφή νά εἶναι γιά ὅλους μας καί οἱ παρακλήσεις στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μία ἔνεση πνευματική πού δίνει πνευματική δύναμη στόν καθένα μας γιά νά μπορέσουμε νά ἀναλογιστοῦμε τήν πνευματική μας κατάσταση καί νά προχωρήσουμε στήν θεραπεία της. Ὡς οἰκοδέσποινα ἡ Κυρία Θεοτόκος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, στρώνει γιά τά παιδιά της τή μυστική τράπεζα γιά νά εὐφρανθοῦν οἱ συνδαιτημόνες καί νά δοξάσουν τόν Υἱό της καί Κύριο αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Μέσα ἀπό τίς παρακλήσεις στό πρόσωπό της, προκύπτουν τρία βασικά θέματα, τρεῖς βασικοί ἄξονες τῆς ὅλης πνευματικῆς μας ζωῆς. Ἀπό τή μία παρουσιάζεται ἡ ἀπορία, ἡ πείνα, τό κενό τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ζώντας ὑπό τό καθεστώς τῆς ἁμαρτίας, ἔχει παραδοθεῖ στούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ὁ φαῦλος κύκλος τῆς ἁμαρτίας, περιλαμβάνει ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα πού κάνουν τόν ἄνθρωπο νά δυστυχεῖ. Ὁ πόλεμος τῶν λογισμῶν, οἱ προβληματικές διαπροσωπικές σχέσεις, ἡ ἀρρώστια καί ὁ θάνατος, παρουσιάζονται μέσα στόν κανόνα τῆς Παρακλήσεως πάντα σέ πρῶτο πρόσωπο, γιά νά τονιστεῖ ἡ ταύτιση τοῦ καθενός μας μέ αὐτά τά στοιχεῖα, πού δέν ἀφοροῦν μόνο τόν ἄλλο, τόν ξένο, τόν ἄγνωστο, ἀλλά εἶναι συμπτώματα τά ὁποῖα ὁ καθένας μας βιώνει.

Ὅμως ἐντός της Ἱερᾶς Παρακλήσεως, ὁ ἄνθρωπος δέν μένει ἐγκαταλελειμμένος καί ἀβοήθητος στούς κινδύνους. Βλέπει μπροστά του καί ἀναγνωρίζει ὅλο τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά σπάσει αὐτό τό καθεστώς. Ἐνεργεῖ ὁ Τριαδικός Θεός καί σαρκώνεται τό Δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, μέ κύριο ὄργανο ἐπί γῆς τήν Κυρία Θεοτόκο. Ὁ φαῦλος κύκλος σπάει μέ τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στήν ἱστορία καί ἡ Παναγία μας εἶναι ἐκεῖ συνεργός στή λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἕτοιμη νά προσφέρει τά πάντα στό Θεό, γίνεται κατοικητήριό Του, χῶρος ὅπου ἑνώνονται οἱ δύο φύσεις σ' ἕνα πρόσωπο. Καλός ἀγωγός τῆς ἁγιότητος καί τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρός τόν κόσμο ἡ Θεοτόκος, μᾶς λυτρώνει ἀπό τά δεινά, τούς πόνους, τήν ἐξαθλίωση. Βοηθᾶ νά σταθοῦμε στά πόδια μας, νά ἀποκτήσουμε τό θάρρος πού χάσαμε ὡς ἀνθρωπότητα, ἐκεῖνο τό δειλινό μέσα στόν Παράδεισο, ὅταν ἀκούσαμε τή θεϊκή φωνή νά μᾶς λέει «Ἀδάμ ποῦ εἶ;» καί ἐμεῖς κρυφτήκαμε. Τήν ἀπάντηση σ' αὐτό τό ἐρώτημα δίνει ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ τό «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου». Αὐτός ὁ διάλογος ἀνθρώπου καί Θεοῦ, πού διακόπηκε μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα, συνεχίζεται διά τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ τράπεζα ἀπό τήν ὁποία ἔφυγε ὁ Ἀδάμ ξαναστρώνεται. Ἡ παράκληση καί μεσιτεία πού τότε διακόπηκε, τώρα φτάνει ξανά στούς Οὐρανούς.

Τό τρίτο θέμα τῆς Παρακλήσεως εἶναι ἡ στάση τοῦ ἀνθρώπου μετά ἀπό τή θεραπεία πού μᾶς προσφέρει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὕπαρξη πού μπορεῖ νά ἀπευθύνεται πρός τόν Θεό, πού μπορεῖ νά προσεύχεται, νά ὑμνεῖ καί νά δοξάζει τόν Θεό του. Βρίσκει τήν πραγματική αἰτία τῆς ὑπάρξεώς του, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό νά κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί ἔτσι νά τόν δοξάζει μέ τή ζωή του, πού γεμίζει ἀπό πνευματική προκοπή καί ἀγάπη γιά τόν ἀδελφό του. Μέσα ἀπό τίς παρακλήσεις περνᾶμε ὅλα τά στάδια τῆς αὐτογνωσίας καί θά ἔλεγε κανείς ὅτι μποροῦμε νά ὑποβληθοῦμε σέ μία πραγματική ψυχοθεραπεία ἀπό ὅπου προβάλλει τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς. Οἱ περιγραφές τῶν συμπτωμάτων τῆς πτώσεώς μας, συνεργοῦν στή κατανόηση καί ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τῆς πνευματικῆς μας κατάστασης, προστατευμένοι ὅμως ἀπό κάθε κίνδυνο ἀπογοητεύσεως ἤ μαρασμοῦ, ἀφοῦ ἡ θεραπεία τῶν ὅποιων κενῶν μας εἶναι μπροστά μας μέ τή Σάρκωση τοῦ Λόγου καί τήν ὑποστήριξη τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Στόν ἀγώνα τοῦ ξεριζώματος τῶν ἀγκαθιῶν ἀπό τήν ψυχή μας, δέν εἴμαστε ἀνοχύρωτοι ἤ ἀπροστάτευτοι. Ἔχουμε τόν ἐρχόμενο πρός ἐμᾶς Ἰησοῦ Χριστό πού καλλιεργεῖ τά ὑγιῆ μέρη τῆς ψυχῆς μας, δημιουργεῖ χῶρο ἀναπαύσεως καί σιγά – σιγά ἑτοιμάζεται νά κατακτήσει ὁλόκληρη τήν ὕπαρξή μας, ἄν ἐμεῖς βέβαια τό ἐπιτρέψουμε.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δική μας δοξολογία, ἡ δική μας ἀλλαγή νοός καί καρδίας πρός Ἐκεῖνον. Δοξολογία καί παράκληση πού δέν περιορίζεται στό χρόνο μόνο τῶν ἀκολουθιῶν, ἀλλά συνοδεύει κάθε βῆμα τῆς καθημερινότητάς μας. Ὁρίζεται ἔτσι μία στάση ζωῆς πού ζητᾶ ἀποχή ἀπ᾽ ὅτι μπορεῖ νά βλάψει τή σχέση μας μέ τόν Θεό καί πού δείχνει ὅτι πραγματικά ἐλπίζουμε στό ἅγιο θέλημά Του. Στάση ζωῆς πού ἀφήνει τή φωνή τοῦ Εὐαγγελίου νά ἀκουστεῖ στή ζωή μας.

Ἀδελφοί μου, ἡ Κυρία Θεοτόκος μέσα ἀπό τίς Παρακλήσεις τοῦ δεκαπενταυγούστου, εἶναι μαζί μας, κοντά μας, δίπλα μας. Νά κατανοήσει, νά ἀκούσει τόν ἀναστεναγμό μας καί τά πάθη μας, νά συνεργήσει στή σωτηρία μας, νά μᾶς βοηθήσει στή νέα ἐν Χριστῷ ζωή πού ξεκινᾶ γιά μᾶς, ἄν εὐλαβικά κλίνουμε τά γόνατα τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς μας ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ της. Πρίν τελειώσουμε τήν ἀποψινή ὁμιλία μας, θά ἤθελα νά θυμηθοῦμε τούς στίχους ἀπό ἕνα ποίημα πού μᾶς ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ ποιητής, ὁ ἐν σκηναῖς ζώντων τώρα εὑρισκόμενος, δάσκαλός μας Ματθαῖος Μουντές: «τά πηγάδια – εὐτυχῶς – φέτος γέμισαν/ Λένε πώς βοήθησαν πολύ σ᾽ αὐτό τά δάκρυά της». Τά κενά, οἱ ἐλλείψεις οἱ ἀπορίες, πού ὁ καθένας μας φέρει, μποροῦν νά γεμίσουν καί γι᾽ αὐτό ἀρκοῦν τά καθημερινά δάκρυα, τό ἀνύσταχτο ἐνδιαφέρον,ὁ πόνος τῆς Παναγιᾶς γιά τόν κόσμο. Ἄς ἀκουμπήσουμε ἐπάνω της γιά νά ἀπολαύσουμε ἀπό τόν πλοῦτο τῆς ἱερῆς της μορφῆς.

Ἀρχιμ. Ἀρσένιος Μελισσιανός
Ἱεροκήρυκας Ἱ. Μ. Παροναξίας

Ἁγιότητα καί ὀρθοδοξία

Ἡ Ἐκκλησία μας κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι ἐργαστήριο ἁγιότητος. Ἕνα ἐργοστάσιο πού παράγει ἁγίους. Σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μέσα στόν κόσμο εἶναι νά ὁδηγεῖ στήν ἁγιότητα.

Ἐάν ἡ Ἐκκλησία σταματήσει νά παράγει ἁγίους μέσα στόν ἱστορικό χρόνο, τότε δέν ἔχει λόγο ὑπάρξεως μέσα στήν ἱστορία.

Ὅμως στίς ἡμέρες μας, οἱ ὅροι ἅγιος καί ἁγιότητα ἀκούγονται ὅλο καί περισσότερο ὡς ξένοι καί ἀποκρουστικοί. Στό Βυζάντιο ὅμως καί στήν περίοδο τῆς Ὀθωμανοκρατίας, τό ἰδανικό τοῦ λαοῦ μας καί ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἦταν ἡ ἀνάδειξη ἁγίων. Τό νά γίνει κανείς ἅγιος ἦταν τό ἰδανικό κάθε πιστοῦ. Ἡ ἁγιότητα ἦταν τό κέντρο τῆς ζωῆς καί οἱ Ἅγιοι ἐτιμῶντο καί τιμῶνται ὡς ἔχοντες παρρησία πρός τόν Θεό. Καί Ὀρθοδοξία χωρίς Ἁγίους δέν εἶναι δυνατόν νά νοηθεῖ.

Σήμερα ὅμως ἔχουμε ἐπιλέξει ἄλλες δυνατότητες στή ζωή μας. Αὐτό πού ὑπερισχύει στή ζωή μας εἶναι οἱ οἰκονομικές ἀξίες. Νά γίνει πλούσιος κανείς καί ὄχι νά φθάσει στό ὕψος τῆς ἁγιότητος!

Ἔτσι ἡ ἁγιότητα στήν ἐποχή μας εἶναι μία λησμονημένη ὑπεραξία.

Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ Ἐκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ, καί ἐν Χριστῶ κοινωνία ὑπάρχει ἀκριβῶς γιά νά εἶναι κοινωνία ἁγίων. Ὁ Χριστός εἶναι ἐκεῖνος πού κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμοθ. Β΄,4). Ἀπευθύνει πρόσκληση στήν ἁγιότητα σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἐκκλησία κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι «ἰατρεῖον πνευματικόν». Θεραπεύει δηλαδή τόν ἄνθρωπο καί ἀποκαθιστᾶ μέσα στό κέντρο τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως τήν κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό καί τόν συνάνθρωπο.

Ἡ ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας δέν εἶναι ἄγρα ὀπαδῶν,ἀλλά νά καλεῖ στήν ἐν Χριστῶ σωτηρία. Νά ἐντάσσει τόν ἄνθρωπο σέ ἕνα τρόπο ὑπάρξεως πού νά μπορεῖ νά καθαριστεῖ ἀπό τά πάθη του,νά μεταμορφώσει τά πάθη του σέ Ἁγιοπνευματικές ἀρετές. Νά γεμίσει μέ τήν Χάρη καί τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ πού χορηγεῖται διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά φθάσει στόν φωτισμό, πού εἶναι ἡ πλήρωση τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά ὁδηγηθεῖ στήν θέωση.

Ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι νά ἠθικοποιήσει τόν ἄνθρωπο, νά τόν κάνει καλό, ἠθικό. Εἶναι κάτι παραπάνω, εἶναι ὁ ἁγιασμός τοῦ ἀνθρώπου καί διά τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἁγιασμός ὅλης τῆς κοινωνίας καί ὁλοκλήρου τῆς κτίσεως. Ἔτσι γίνεται καί ὁ ἄνθρωπος διάκονος τοῦ μυστηρίου τῆς ἁγιότητος. Διότι μέ τό νά λαμβάνει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί νά ἁγιάζεται, ἀποκτᾶ συγχρόνως καί τήν εὐλογία ὥστε νά ἁγιάσει τό περιβάλλον, νά ἁγιάσει ὁλόκληρη τήν κτίση, νά ἁγιάσει ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ἱστορία ἔχει αὐτό τό σκοπό. Νά ἁγιάσει τόν ἄνθρωπο ὁδηγώντας τον στή θέωση καί μαζί μέ τόν ἄνθρωπο νά ἁγιάσει ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Χρησιμοποιοῦμε τόν ὅρο «ἅγιος» διότι ὁ ὅρος αὐτός σημαίνει ὅτι βρισκόμαστε μέσα σέ ἕνα ἄλλο κόσμο. Σέ ἕνα ἄλλο περιβάλλον. Καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μᾶς ὑποδεικνύει καί τόν σκοπό στόν ὁποῖο κατατείνουμε. Νά γίνουμε κι ἐμεῖς ἅγιοι. Αὐτός εἶναι ὁ μοναδικός σκοπός τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Ἡ Ὀρθοδοξία, λοιπόν, εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς ἠθικῆς, ἡ ὁποία, εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι ἀναγκαία ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν, ἀλλά δέν δημιουργεῖ προϋποθέσεις ἀξιομισθίας στόν ἄνθρωπο. Λέει ὁ Κύριος στό χωρίο Λουκᾶ ιζ΄,10: «ὅταν ποιήσητε πάντα τά διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐσμέν, ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν». Καί ἄν ἀκόμη τηρήσουμε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, θά ἔχουμε πάντα τή συνείδηση ὅτι εἴμαστε «ἀχρεῖοι δοῦλοι». Ὅτι δέν κάναμε τίποτε περισσότερο ἀπό αὐτό πού ἦταν ἀναγκαῖο νά πράξουμε γιά νά ἀνοίξει ἡ καρδιά μας, νά ἀνοίξει ἡ ὕπαρξή μας στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Γι᾽ αὐτό ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ ποτέ νά ὑπερηφανευτεῖ γιά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό πού ἐπιδιώκει ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι νά ξεπεράσει τήν ἠθική, ν᾽ ἀνεβεῖ πάνω ἀπό τήν ἠθική, ν᾽ ἀποκτήσει τό ἐν Χριστῶ ἦθος. Στοιχεῖο καὶ ἔκφραση τῆς ἁγιότητος εἶναι τό ἐν Χριστῶ ἦθος.

Τί σημαίνει ἐν Χριστῶ ἦθος; Εἶναι αὐτό πού λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό Ε΄,22 τῆς πρός Γαλάτας ἐπιστολῆς

ὅταν ὁμιλεῖ περί καρποῦ τοῦ Πνεύματος.Ὅταν τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔλθει καί μεταφέρει, μᾶς δώσει τήν Χάρη Του ὥστε νά γίνουμε κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή κατοικητήρια τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Τριάδος μέσα στήν καρδιά μας, τότε ἀναβλύζει μέσα μας «ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωήν αἰώνιον». Ὕδωρ τό ὁποῖο πηδάει, ἐξέρχεται, πού ἔχει τήν αἰωνιότητα καί ὁδηγεῖ στήν αἰωνιότητα.

Αὐτό τό ὕδωρ τό ὁποῖο ἐξέρχεται μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ὑπάρξεως, μέσα ἀπό τήν ἁγιασμένη, τήν χαριτωμένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό ἐν Χριστῶ ἦθος. Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. Ἀπό τόν συγκεκριμένο χριστιανό ἐκφράζονται καί βιώνονται ὅλες οἱ Ἁγιοπνευματικές ἀρετές.

Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός δέν θέλει νά γίνει ἐξωτερικά καί φαινομενικά καλός ἄνθρωπος καί νά τόν ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό τό ἐπεδίωκαν καί τό ἐπιδιώκουν σέ κάθε ἐποχή οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ χριστιανός θέλει νά γίνει ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέσα στά πλαίσια αὐτά κινεῖται ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός.

Ὅταν ὅμως μιλοῦμε γιά ἁγιότητα στήν ἐποχή μας παρατηροῦμε ἀτυχῶς ἀνησυχητικά φαινόμενα. Ἕνα ἀπό αὐτά εἶναι ἡ ἀλλοίωση τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων. Διαφορετικά νοοῦν καί περιγράφουν τήν ἁγιότητα οἱ Ἅγιοί μας, ὅσοι ἔχουν ἐμπειρία τῆς ἁγιότητος -ἄρα μιλοῦν ἀπό πρῶτο χέρι, ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους- καί διαφορετικά τήν κατανοοῦμε ἐμεῖς. Ἀκόμη καί κληρικοί, θεολόγοι καθηγητές πανεπιστημίου πέφτουν στήν παγίδα νά χρησιμοποιοῦν κοσμικά κριτήρια γιά νά περιγράψουν τήν ἁγιότητα. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ζεῖ τήν ἁγιότητα στό κέντρο τῆς ζωῆς της καί ἑπομένως, οἱ Ἅγιοί μας εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τήν σχετική ἐμπειρία καί μποροῦν νά μᾶς ποῦν τί εἶναι ἁγιότητα.

Σήμερα,ὅταν μιλᾶμε γιά τήν ἁγιότητα, τῆς δίνουμε ἕνα ἠθικό χαρακτῆρα. Ἡ ἁγιότητα ὅμως ἔχει πνευματικό χαρακτῆρα καί ὄχι ἁπλῶς ἠθικό χαρακτήρα. Ἡ ἀδρανοποίηση τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων εἶναι ἐκείνη πού ὁδηγεῖ σέ συμπεράσματα τά ὁποῖα δέν ἀναφέρονται στήν οὐσία τοῦ πράγματος, ἀλλά μιλοῦν γιά ἕνα φαινόμενο πού μέσα ἀπό τήν παρερμηνεία τήν ὁποία ὑφίσταται, χάνει ἐντελῶς τήν σημασία του.

Ποιός εἶναι ἅγιος; Γιατί τιμᾶμε τούς Ἁγίους; Ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει στή θέωση καί εἶναι μάρτυρας τῆς θεώσεως μέσα στήν ἱστορία. Οἱ Ἅγιοι ἔχουν φθάσει στήν θέωση. Ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ ἀρχή τῆς θεώσεως. Ἅγιοι εἶναι αὐτοί πού ἔχουν φθάσει στόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος -πού σημαίνει μόνιμη παρουσία, ζωντανή παρουσία τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου- καί προχωροῦν πρός τήν θέωση καί μέσα στόν κόσμο.

Στήν δύση ἔχασαν αὐτή τήν ἔννοια τῆς ἁγιότητος,καί ἐκεῖ διατυπώνονται πράγματα τά ὁποῖα δέν ἔχουν σχέση πρός τήν παράδοση τῆς ἑνωμένης Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων.

Ἡ θέωση δέν εἶναι ὑπόθεση τῆς ἄλλης ζωῆς. Θέωση εἶναι νά πραγματοποιηθεῖ ὁ χριστιανός, νά γίνει πραγματικά χριστιανός. Αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι καί λέγεται πραγματικά χριστιανός

εἶναι ὁ θεούμενος. Καί δέν λέμε θεωμένος ἤ τεθεωμένος. Μόνο ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἐνώθηκε μέ τήν θεία φύση στήν ὑπέραγνη κοιλία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, λέγεται τεθεωμένη φύση. Ἔχει μιά γιά πάντα ὁ ἄνθρωπος ἑνωθεῖ μέ τόν Θεό σέ ἕνα ἐντελῶς διαφορετικό τρόπο. Μέσα στήν Παναγία, ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς συλλήψεως ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς παρθένου,ἔχουμε τήν ἕνωση Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ τέλεια ἕνωση γιατί ἡ τέλεια θεία φύση, ἡ θεία οὐσία, ἑνώνεται μέ τήν ἀνθρώπινη οὐσία, μέ τήν ἀνθρώπινη φύση. Τέλειος Θεός - τέλειος ἄνθρωπος. Ὁλόκληρος Θεός - ὁλόκληρος ἄνθρωπος.

Ὁ ἅγιος δέν ἑνώνεται κατά τήν οὐσία του μέ τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὁ ἅγιος ἑνώνεται κατά τήν φύση ἤ τήν οὐσία του -μέ τήν ψυχή καί τό σῶμα του δηλαδή- μέ τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος λοιπόν ὁ τρόπος θεώσεως σ' ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους. Μοναδική ἐξαίρεση, ἕνωση ἀσύγχυτη καί ἀδιαίρετη τῆς θείας καί τῆς ἀνθρώπινης οὐσίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Στό ἕνα καί μοναδικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑνώνονται οἱ δύο φύσεις.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ θέωση γιά μᾶς τούς ὀρθοδόξους καί γιά τήν ἀρχαία Ἐκκλησία δέν εἶναι μία ὑπόθεση τῆς ἄλλης ζωῆς. Ἀγωνιζόμαστε, κάνουμε καλά ἔργα, γιά νά ἐγκατασταθεῖ, νά ἐνοικήσει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά μας. Ποιός εἶναι ὁ χριστιανός; «Εἰ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν αὐτῶ». Ἄν κατοικεῖ μέσα μας ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, τότε εἴμαστε πραγματικά χριστιανοί. Ο πραγματικός χριστιανός εἶναι ὁ ἅγιος. Ἡ ὑπόθεση λοιπόν τῆς θεώσεως, εἶναι ὑπόθεση τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός δέν ἐνδιαφέρεται πρωτίστως γιά τόν ἄλλο κόσμο. Γιά τόν παρόντα κόσμο ἐνδιαφέρεται. Τί σημαίνει αὐτό; Ἐάν χάσουμε τόν παρόντα κόσμο, ἐάν δηλαδή χάσουμε τό πέρασμα, τίς δυνατότητες πού μᾶς δίνει ὁ Θεός μέσα σ' αὐτή τήν ζωή, τότε, στόν ἄλλο κόσμο δέν γίνεται τίποτα. «Ἐν τῶ ἅδη οὐκ ἔστι μετάνοια». Δέν ὑπάρχει δυνατότητα ἐπιστροφῆς, δυνατότητα πραγματώσεως τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ. Αὐτή ἡ δυνατότητα ὑπάρχει μόνο μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο.

Ὁ σκοπός μας, λοιπόν, εἶναι νά μή χάσουμε τίς δυνατότητες πού μᾶς προσφέρει ὁ Θεός μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο, καί ὄχι ἁπλῶς νά κάνουμε καλά ἔργα ὥστε νά φθάσουμε στή θέωση στήν ἄλλη ζωή. Ἡ ἁγιότητα καί ἡ θέωση πραγματώνονται μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο στόν ὁποῖο ζοῦμε.

Αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Καί γιά νά εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἄς ἀγωνιζόμαστε ὅσο περοσσότερο μποροῦμε γιά νά μᾶς ἀγγίζει ἤ νά μᾶς περιβάλλει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γιά νά μή ξεχνοῦμε τόν ἀληθινό σκοπό τῆς ὑπάρξεώς μας.

Περίληψη ἀπογευματινῆς ὁμιλίας π. Γεωργίου Τριανταφύλλου, πού πραγματοποιήθηκε στό Ἱερό Προσκύνημα Παναγίας τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς τήν Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, 5 Μαρτίου τοῦ ἔτους 2017

Πηγή: Σημειώσεις ἀπό παλαιότερη ὁμιλία τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ στό Ἱερό Προσκύνημα.

Ἀπό τά θαύματα τῆς Παναγίας μας

«Εἶμαι καλά, μπορῶ νά περπατῶ, μοῦ τό εἶπε ἡ Παναγία».

Τό θαῦμα πού καταθέτω, θά σᾶς τό περιγράψω ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τό διηγεῖτο μέ πολλή συγκίνηση ἡ ἀείμνηστη μητέρα μας Σμαραγδή. Ἔγινε ὅταν ἐφημέριος τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ἦταν ὁ μακαριστός πατέρας της καί παππούς μας, πατήρ Γεώργιος Σκαραμαγκᾶς.

Ἦταν Δεκαπενταύγουστος. Οἱ ἀκολουθίες τῶν παρακλήσεων τελοῦνται ἀπό τόν μοναδικό ἱερέα, μέ προσέλευση πλήθους εὐλαβῶν πιστῶν καί προσκυνητῶν. Μεταξύ αὐτῶν, μία ἄγνωστη κυρία, πού συνόδευε τό ἀνάπτηρο εἰκοσάχρονο κορίτσι της. Κλαίουσα εἰσῆλθε στόν Ναό καί μέ τήν συγκατάθεση τοῦ ἱερέα, τό ἐκάθησε μέ πολλή δυσκολία στό μαρμάρινο σκαλοπάτι πού ὑπῆρχε ἀκριβῶς κάτω ἀπό τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας.

Αὐτό γινόταν καθημερινά, ἀπό πολύ πρωί στή Θεία Λειτουργία καί τά ἀπογεύματα, στίς ἀκολουθίες τῶν ἱερῶν παρακλήσεων, μέχρις ἀργά, ὅπου μητέρα καί κόρη προσηύχοντο ἀδιάλειπτα. Σέ κάποια στιγμή πολύ συγκινητική, ὁ παπάς θυμίαζε τήν εἰκόνα τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ἐνῶ συγχρόνως ἔψαλε τό «Ἄξιον ἐστίν».

Ξαφνικά νιώθει κάποια δύναμη νά τόν τραβάει ἀπό τό ἀντερί τόσο δυνατά, πού παρ΄ ὀλίγο θά τόν ἔριχνε κάτω. Στήν προσπάθειά του νά στηριχθεῖ μέ τό ἀριστερό του χέρι, καθώς στό δεξί κρατοῦσε τό θυμιατό, βλέπει μέ μεγάλη ἔκπληξη τό ἀνάπτηρο κορίτσι νά σηκώνεται ὄρθιο, νά στηρίζεται στά πόδια του καί νά ψιθυρίζει μέ λυγμούς, «εἶμαι καλά, μπορῶ νά περπατήσω, μοῦ τό εἶπε ἡ Παναγία». Ὅλο τό ἐκκλησίασμα κατασυγκινημένο ἀπό τό θαῦμα, μέ προεξάρχοντα τόν ἱερέα, ἀνέπεμψαν δοξολογία καί εὐχαριστήριους ὕμνους πρός τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐνῶ συγχρόνως οἱ καμπάνες τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς κτυποῦσαν χαρμόσυνα. Τό κορίτσι αὐτό ἔγινε τελείως καλά, παντρεύτηκε καί κάθε χρόνο τόν Δεκαπενταύγουστο ἐρχόνταν μέ τή μητέρα της καί τό σύζυγό της, μέχρι λίγο πρίν κηρυχθεῖ ὁ πόλεμος τοῦ 1940. Δοξάζομε τόν Σωτῆρα μας Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει διά μέσου τῆς Ὑπεραγίας Μητέρας του νά ἐπιτελοῦνται θαυμάσια μεγάλα, παρέχοντας τήν θεραπεία ψυχῆς καί σώματος, εἰς τούς εὐσεβεῖς προσκυνητές τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνας τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς.

Ἄννα Μαύρη
ἐκπαιδευτικός

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τήν Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν

Μέρες γιορτινές οἱ μέρες τοῦ Δεκαπενταύγουστου, δοξαστικές, πού ἀναπέμπουν ὕμνους πρός τήν ὑπέρλαμπρο Θεοτόκο, μέρες ἀνάμνησης συγκλονιστικῶν γεγονότων πού προηγήθηκαν καί ἀκολούθησαν τήν κοίμησή της.

Νωρίτερα, τρεῖς μέρες πρίν, Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίστηκε καί ἐνημέρωσε τήν πάνσεπτη Μητέρα γι΄ αὐτό πού ἐπρόκειτο νά συμβεῖ.

Καί ἐκείνη, ἀφοῦ ἐπισκέφτηκε τό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν γιά νά προσευχηθεῖ, μέ τά δέντρα νά ὑποκλίνονται στό πέρασμά της, ἄρχισε τήν προετοιμασία τῆς ἀναχώρησής της ἀπό τόν κόσμο τῆς φθορᾶς.

Δέν ἦταν μόνη τήν ὥρα πού παρέδιδε τό πνεῦμα της στόν Υἱό της. Ὢ τοῦ θαύματος, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι, πλήν ἑνός, ἦταν παρόντες. Κατέφθασαν ἐποχούμενοι ἐπί νεφελῶν, ἀπό τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, στή Γεθσημανή, στήν κατοικία της γιά νά παραστοῦν καί νά παρασταθοῦν στήν κοίμησή της.

Καί ὅταν παρέλαβε ὁ Υἱός της τήν κεκοσμημένη ἀρετῶν ψυχή της, οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἐκεῖνοι πού σήκωσαν τό ἁγιασμένο της σκήνωμα, τό συνόδευσαν καί τό ἐνταφίασαν.

Εἶχαν παρέλθει τρεῖς μέρες ἀπό τόν ἐνταφιασμό, ὅταν ὁ Ἀπόστολος πού ἀπουσίαζε, ὁ Θωμάς, ἔφτασε ἀργοπορημένος. Ζήτησε νά δεῖ γιά τελευταία φορά τήν κεκοιμημένη μητέρα καί ὅταν ἀνοίχτηκε ὁ τάφος, ἔκπληκτοι ὅλοι τόν ἀντίκρισαν κενό. Ἡ Παναγία « μετέστη πρός τήν ζωήν » . Τό πανάγιο σῶμα της παρελήφθη καί αὐτό ἀπό τόν Υἱό της γιά νά ἑνωθεῖ καί πάλι μέ τήν ἁγία της ψυχή.

Αὐτά τά θαυμάσια μᾶς παρέδωσε ἡ ζῶσα χριστιανική παράδοση, πού ἔφτασαν μέχρι τίς μέρες μας, ἀπό πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας καί ἀπό ὕμνους ἐξαίσιους καί μοναδικούς.

Εἶναι οἱ ὕμνοι πού εὐφραίνουν τήν ἀκοή μας, ὅταν προσερχόμαστε μέ πίστη καί ταπείνωση, ὡς εὐλαβεῖς προσκυνητές καί ἱκέτες στούς ναούς της, στίς καθημερινές παρακλήσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν μέ αἰτήματα γιά τήν ἀνακούφιση ἀπό τόν ἀνθρώπινο πόνο μέ τή βεβαιότητα ὅτι θά εἰσακουστοῦν καί μέ τή δική της μεσιτεία θά ἱκανοποιηθοῦν.

Ὑπήρξαμε μάρτυρες, ἐδῶ στόν περίλαμπρο καί ἱστορικό ναό τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς, θαυματουργικῶν δικῶν της ἐπεμβάσεων, πού λύτρωσαν συνανθρώπους μας ἀπό ψυχικές καί σωματικές νόσους.

Ἀκούσαμε μαρτυρίες πιστῶν, ὅτι εἶδαν τήν Θεοτόκο νά κινεῖται ἀνάμεσά τους, νά συνομιλεῖ, νά διασώζει σέ θάλασσες μακρινές μέ μόνη τήν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός της ἤ νά ἐμφανίζεται στόν ὕπνο σέ πονεμένους συνανθρώπους μας ἀκόμα καί στίς πιό ἀπόμακρες περιοχές τῆς γῆς.

Ἀπέραντη εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς πλατυτέρας τῶν οὐρανῶν καί ἡ ἄμεση ἀνταπόκρισή της , σέ ὅσους τήν ἐπικαλοῦνται μέ εἰλικρινῆ καί βαθειά πίστη. Ἡ τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφείμ εἶναι διαρκῶς παροῦσα καί γρηγοροῦσα. Εἶναι ἡ χαρά τῶν θλιβομένων καί ἡ προστάτιδα τῶν χριστιανῶν, σέ χρόνους δύσκολους καί ἀνασφαλεῖς, μέ δοκιμασίες πολλές, μέ καθημερινούς πειρασμούς καί μέ παγίδες δυσδιάκριτες.

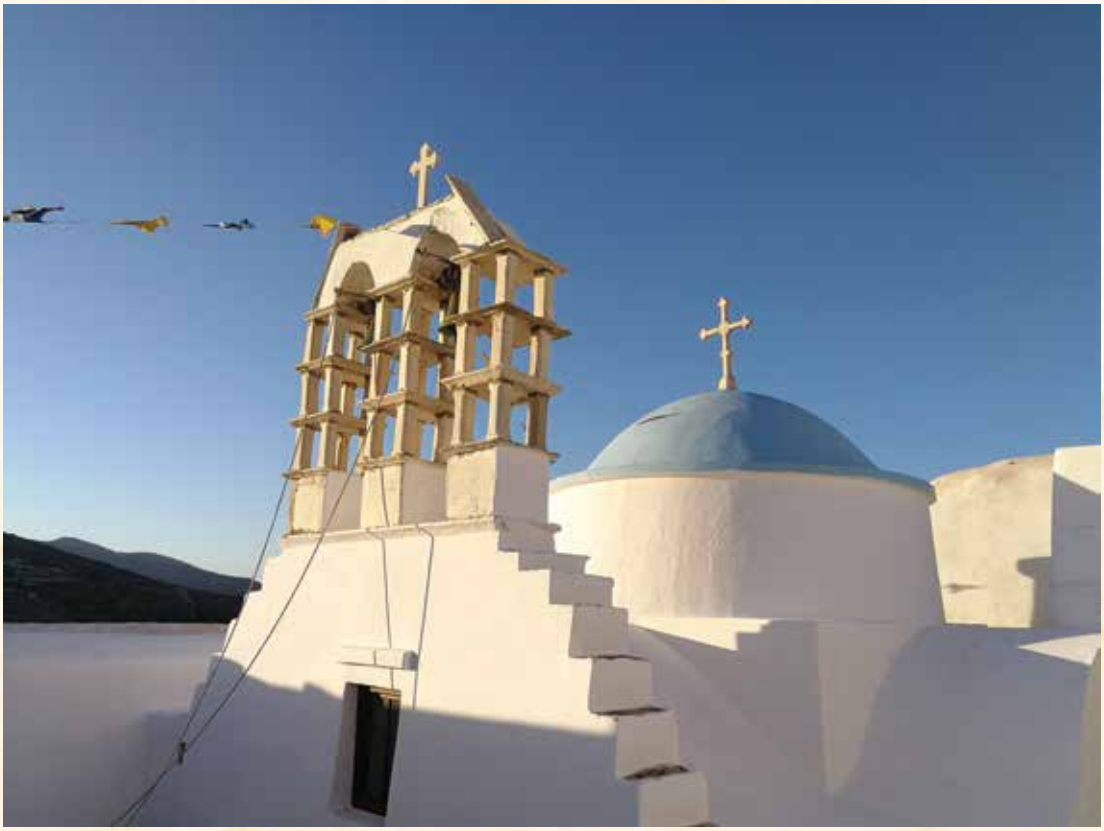
Πλῆθος οἱ φορές πού, χωρίς ἐμεῖς νά τό ἀντιληφθοῦμε, μᾶς φύλαξε ὑπό τήν σκέπη της καί προστάτευσε ἐκ παντοίων κινδύνων τήν ἀσθενική μας ὕπαρξη.

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τήν Κυρία τῶν οὐρανῶν, γιά ὅσα καθημερινά προσφέρει ἡ Χάρη της σέ μᾶς τούς ἀνάξιους. Γένοιτο.

Κ. Κ. Α.

Τά ἱερά μας Προσκυνήματα

Τό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν

Στό κέντρο σχεδόν τῆς Πάρου, στά νοτιοανατολικά τῶν Λευκῶν, στήν τοποθεσία Λινούδια, ὑψώνεται ἀπό τόν 17ο αἰώνα τό γραφικό μοναστηράκι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Ἀνακαινισμένο στό σύνολό του πρίν εἴκοσι καί πλέον χρόνια, μέ πρωτοβουλία εὐσεβῶν Παριανῶν χριστιανῶν, λευκάζει ἀπό μακριά σάν πάναγνο περιστέρι εἰρήνης στό ἥσυχο, γαλήνιο, ἐρημικό, εἰδυλλιακό τοπίο, μέ συντροφιά μικρούς χειμάρρους ὅπου εὐωδιάζουν οἱ μυρτιές (μερσινιές) καί ἄλλα ὑδροχαρῆ φυτά καί ἀγριολούλουδα, σέ ἀπαλές πλαγιές, πού τίς καλύπτουν ἀμπέλια καί ἐλιές, καθώς κατηφορίζουν πρός τίς λαγκαδιές μέ τίς πεζοῦλες-ἀναβαθμούς, αἶνος πρός τόν Δημιουργό τοῦ παντός. Ἀναμένει δέ κάθε χρόνο, στήν ἑορτή τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς (7 Ἰουλίου), τήν προσέλευση τῶν προσκυνητῶν ἀπ' ὅλα τά χωριά τοῦ νησιοῦ, ἀφοῦ κατά τή διάρκεια τοῦ ἔτους εἶναι κλειστό ἀπό ἔλλειψη

μοναχῶν.

Εἶναι ἕνα ἀπό τά δεκάδες ἱερά προσκυνήματα καί ἡσυχαστήρια τῆς Πάρου, ὅπου κατά τούς περασμένους αἰῶνες (16ος-19ος) κατοικοῦσαν ψυχές ἀναχωρητῶν μοναχῶν, πού ὑμνοῦσαν τόν Κύριον καί ἐδέονταν νυχθημερόν «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».

Στήν περιοχή τῶν Λευκῶν, κεφαλοχώρι τῆς Πάρου, ἱδρυμένο στό κέντρο τοῦ νησιοῦ τόν 16ο αἰώνα, εἶχαν κτισθῆ καί ἄλλα μοναστήρια, ὅπως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἑπτά Βρυσῶν (Καπαροῦ), Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου(Παναγία στά Κελιά), τό ἀρχαιότερο μοναστήρι τῆς Πάρου (1490), τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (Γυαλιστῆ) καί ἄλλα, τά ὁποία εἶχαν ὑψώσει, ὡς ὁρατές ἐνδείξεις τῆς πίστης καί τῆς εὐσέβειάς τους πρός τόν «Θεόν τῶν πατέρων τους», οἱ κάτοικοι καί οἱ ἡσυχαστές μοναχοί τῆς περιοχῆς.

*

Ἡ Ἁγία Κυριακή ὑπῆρξε κοινοβιακή, ἀνδρώα, πατριαρχική καί σταυροπηγιακή μονή. Κατά τό σιγίλλιο τοῦ Πατριάρχου ΚΠόλεως Παρθενίου Δ΄(1665) ἱδρυτής, κτήτορας καί πρῶτος ἡγούμενός της εἶχε καταστῆ ὁ ἱερομόναχος καί πνευματικός (ἐξομολόγος) Ματθαῖος Ραγκούσης ἀπό τίς Λεῦκες («κινηθείς θείω ζήλω ἔκτισε καί ἐκ βάθρων ἀνήγειρε μονύδριον μετ' ἐκκλησίας τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Κυριακῆς ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων καί μόχθων...», γύρω στά 1650. Γιά μία τριακονταετία εἶχε διατελέσει ἡγούμενος, ὡς τό 1682, ὅταν τότε, κατά πάσαν πιθανότητα, ἐκοιμήθη. Ἀκολουθοῦν οἱ διάδοχοί του (γνωστοί μας εἶναι μόνο οἱ κατωτέρω τέσσερεις): Νικόδημος (1738, 1749, 1752: β΄ἡγουμενία («ἀποκατασταίνουν διά ἡγούμενον καί κύριον νοικοκύρην τόν ἐνδαισιμώτατον κύριον κύρ Νικόδημον»), Χρύσανθος (1752), Ἱερόθεος, ἱερομόναχος (1780, 1800): («νά εἶναι ὁ Ἱερόθεος ἡγούμενος ἕως ἐφόρου ζωῆς...») καί Γεδεών, μοναχός Ἁγιορείτης (1825-1831).

Μετά τήν ἀναχώρηση τοῦ Γεδεών, τό 1831, ἡ μονή τῆς Ἁγίας Κυριακῆς πέφτει σέ ἀφάνεια. Στό ἑξῆς, μετά τό 1833, ἔτος διαλύσεως τῶν μονῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐκείνων πού δέν διέθεταν πάνω ἀπό ἕξι μοναχούς, ἡ Ἁγία Κυριακή μέ τά περιουσιακά στοιχεῖα της καθίσταται μετόχιο τῆς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Λαγκάδας-Μαρπήσσης, πού εἶναι μία ἀπό τίς τρεῖς διατηρούμενες, τήν ἐποχή αὐτή, μονές τῆς Πάρου (οἱ ἄλλες δύο εἶναι τοῦ Χριστοῦ στό Δάσος καί τῆς Λογγοβάρδας).

Στό μοναστικό τοῦτο κέντρο θά μονάσουν κατά τή διάρκεια τοῦ 19ου αἰώνα διάσημοι ἀσκητές, ἐκφραστές τοῦ γνήσιου ὀρθόδοξου, αὐστηροῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους, πού θά μεταδώσουν στό νησί νέα πνοή ὀρθόδοξης πνευματικότητας καί θρησκευτικότητας (σέ χρόνους μάλιστα πού τήν Πάρο λυμαίνονταν «οἱ θεοκάπηλοι, μισόχριστοι ἤ μᾶλλον, ἀντίχριστοι, ἀρνηταί τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, οὗτοι εἰσίν οἱ λεγόμενοι λουθηροκαλβίνοι, οἱ ἐπονομαζόμενοι μέν Εὐαγγελικοί, ἀντιφερόμενοι δέ τῇ ἀληθείᾳ...», ὅπως γράφει σέ ἐπιστολή του πρός τόν μητροπολίτη Κρήτης Μελέτιον ὁ ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λαγκάδας π. Κύριλλος Παπαδόπουλος τό 1833, ἔτος κοιμήσεώς του.

Μετόχιο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦταν καί ἡ Παναγία Κοντιανή, δυτικά τοῦ

Δραγουλᾶ. Καί οἱ τρεῖς δέ μονές (Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίας Κυριακῆς καί Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (Παναγία Κοντιανή) ἦταν μετόχια τῆς μονῆς Φανερωμένης Νάξου.

Στήν Πρόθεση τῆς Ἁγίας Κυριακῆς καταγράφονται οἱ γνωστοί ἱερομόναχοι καί ὅσιοι, ἀγγελόψυχοι πατέρες τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λαγκάδας, οἱ ὁποῖοι ἱερουργοῦσαν καί στά μετόχια τους, ὅπου ἐκτελοῦσαν καί χρέη ἡγουμένου: ὁ Ἀρσένιος, ὁ πολιοῦχος ἅγιος τοῦ νησιοῦ, ὁ Ἠλίας Γεωργιάδης, ὁ Θεοφύλακτος Ζερλέτης, ὁ Ἱερεμίας, ὁ Νικηφόρος Ζερβουδάκης, ὁ Κύριλλος Παπαδόπουλος, ὁ Γεννάδιος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἄνθιμος κ.ἄ. , ἐνῶ ἀρκετοί εἶναι καί οἱ ἀναγραφόμενοι μοναχοί, ἀδελφοί του Ἁγίου Γεωργίου καί τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Πόσες φορές ἀλήθεια, δέν θά περπάτησαν αὐτές οἱ ὁσιακές μορφές «εὐαγγελιζόμενες τήν εἰρήνην, εὐαγγελιζόμενες τά ἀγαθά» (Ρωμ. Ι΄15) καί δέν θά ἁγίασαν τά μέρη ἀπ' ὅπου πέρασαν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἁγίας Κυριακῆς...

Πόσο ἱερός τόπος θά πρέπει νά εἶναι καί νά μᾶς συγκλονίζει μέ τή σκέψη καί μόνο ὅτι στούς διαδρόμους καί στά κελιά καί στήν ἐκκλησία πού βρισκόμαστε τώρα θά πάτησαν αὐτές οἱ ἁγιασμένες ψυχές...

Ὡς σταυροπηγιακές καί πατριαρχικές, καί ἄλλες μονές τῆς Πάρου, διατηροῦσαν τά προνόμιά τους « μέχρις οὗ ὁ ἥλιος τόν ἴδιον διατρέχει κύκλον», ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει τό σιγίλλιο τοῦ Παρθενίου Δ΄.

Ἡ Ἁγία Κυριακή διέθετε κατά τούς 17ο – 19ο αἰῶνες σχετική κτηματική περιουσία, κινητή καί ἀκίνητη(χωράφια, ἀμπέλια, ζῶα κ.ἄ.).

Μετόχιο τῆς Ἁγίας Κυριακῆς ἦταν ἡ Παναγία Κοντιανή ἀπό τό 1681. Ἔγγραφα πού φυλάσσονται στόν Ἅγιο Γεώργιο Λαγκάδας, στά Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους κ.ἄ. προσφέρουν δείγματα ἱστορικῶν μαρτυριῶν γύρω ἀπό χριστιανικό αὐτό μνημεῖο τῆς Πάρου.

*

Πρίν μποῦμε ἀπό τά δυτικά στό κυρίως συγκρότημα τῆς μονῆς διασχίζοντας τήν αὐλή ὅπου βοηθητικά κτίσματα, καί τήν αὐλή τοῦ μοναστηριοῦ, ἔχουμε νά παρατηρήσουμε: στά δεξιά μας, ἔξω ἀπό τό μοναστήρι, δίπλα στόν παλαιό δρόμο, τήν ἀσβεστωμένη, σιωπηλή πιά, ἐδῶ καί χρόνια, ἄν ὄχι αἰῶνες, βρύση τοῦ μοναστηριοῦ, πού ἐξυπηρετοῦσε τούς ἐπισκέπτες, τούς ὁδοιπόρους καί τούς μοναχούς, καί ἄλλους πού δούλευαν στά γύρω κτήματα. Τό νερό, πού ἦταν πηγαῖο, ἐρχόταν, μέσα ἀπό αὐλάκι, ἀπό πα-

ρακείμενη πηγή πού ὑπάρχει ἀκόμη σέ μικρό φυσικό σπήλαιο. Σέ χωράφι, νότια του κτιριακοῦ συγκροτήματος, διατηρεῖται σέ ἐρείπια πανάρχαιο παρεκκλήσιο, προφανῶς κοιμητηριακός ναός.

Προχωρώντας σταματᾶμε στήν ἐξωτερική, βαρειά, ξύλινη πόρτα τῆς εἰσόδου στή μονή. Ρίχνοντας τό βλέμμα μας ἐπάνω ἀπ' αὐτήν ἀντικρίζουμε τήν ζεματίστρα, πού ἀπαντοῦμε καί σέ ἄλλα μοναστήρια τῆς Πάρου καί τῶν Κυκλάδων. Ἀπό τό σημεῖο αὐτό, πού εἶναι μία χτιστή χαραμάδα, ὀπή (ἐσοχή) πού ἐπικοινωνεῖ μέ τό δάπεδο τοῦ ἄνω ὀρόφου, οἱ μοναχοί ἀντιμετώπιζαν τίς ποικίλες ἐπιδρομές, κυρίως πειρατῶν, ρίχνοντας σ' αὐτούς καυτό νερό ἤ λάδι. Τήν ἴδια αὐτή κατασκευή βλέπουμε καί στόν Ἅγιο Μηνᾶ στό Μαράθι, στόν Ἅγιο Ἰωάννη τό Γυαλιστῆ κ.ἄ.

*

Μέ τήν εἴσοδό μας στήν μικρῶν διαστάσεων αὐλή, ἡ ψυχική μας διάθεση ἀλλάζει. Νιώθουμε νά βρισκόμαστε σ' ἄλλον κόσμο, κόσμο εἰρηνικό καί ἁγιασμένο.

Ὅλα ἐδῶ εἶναι ταπεινά, ἁπλά, σιωπηλά, πού ἀγγίζουν τόν ἐσωτερικό μας κόσμο, πού ἔχει ἤδη ἀλλοιωθεῖ ἀπό τήν κατάνυξη καί τό μυστήριο πού διαχέεται παντοῦ. Ἡ στενότητα τοῦ χώρου, τά χαμηλά βόλτα, τά στενά πέτρινα σκαλιά πού ὁδηγοῦν στόν ἄνω ὄροφο, οἱ διάδρομοι, ἡ βρύση, ὁ φοῦρνος, οἱ ἀποθῆκες στεγασμένες μέ κορμούς λιόδενδρων ἤ μέ φίδες αἰώνων ἤ μέ καλάμια, οἱ πλάκες τοῦ δαπέδου τῆς αὐλῆς κ.ἄ. προσφέρουν ἕνα ἐντυπωσιακό σύνολο, ἀπό τά πολύ σπάνια ὡς πρός τίς διαστάσεις του, νησιωτικῆς, μοναστηριακῆς ἀρχιτε-

κτονικῆς τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας.

*

Τό καθολικό (ὁ κεντρικός Ναός τῆς Μονῆς) ἀνήκει στόν τύπο τῶν μονόκλιτων βασιλικῶν μέ τροῦλλο, μέ μία ἰδιομορφία: τό ἱερό Βῆμα νά ἐξέχει τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου. Καί τό δίτοξο ἤ δίδυμο μαρμάρινο κωδωνοστάσιο, ἀπό τά γραφικότερα, γοητευτικότερα καί κομψότερα τῆς Πάρου (παρόμοια εἶναι καί τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς, τοῦ Ἁγ. Νικολάου Μοστράτου στή Νάουσα, τῆς Λογγοβάρδας, τῆς Βηθλεέμ Λευκῶν κ.ἄ.), στέκεται πάνω ἀπό τήν πρόσοψη τοῦ ναοῦ.

Μέ τήν ἀποκαλυφθεῖσα, ὅταν ἀνακαινιζόταν ἡ Ἁγία Κυριακή, ἐπιγραφή, μάθαμε ὅτι τό 1751 εἶχε ἀνακαινισθῆ ἀπό τόν ἡγούμενο(;), ἱερομόναχο Ἄνθιμο Μελανίτη, Μαρπησσαῖο προφανῶς.

Στό ὑπέρθυρο τῆς εἰσόδου στό καθολικό διαβάζουμε τό ἔτος ἀνακαίνισής του: 1708 Μαρτίου 20, δι᾽ ἐξόδου Καλλίστρατου μοναχοῦ.

Μέσα στό καθολικό δείγματα τῆς παλαιότητάς του καί τῆς ἱστορικῆς του πορείας σώζονται: στό δάπεδο οἱ καλυπτήριες ἐπιτάφιες, μαρμάρινες πλάκες (ψευδοοικόσημο στόν

ένα τάφο μέ τήν ἐπιγραφή στό πεδίο: Ἀπρίλιος 1715, δι' ἐξόδου Καλλιστράτου ἱερομονάχου, καί στόν ἄλλο ἀνάγλυφος δικέφαλος ἀετός σέ κύκλο καί φυτικό κόσμημα) καί ὁ μαρμάρινος ἄμβωνας (ἐπιγραφή: 1767 Ἰουλίου 2 δι' ἐξόδου Κωνσταντίνου Μπάου), τοῦ ὁποίου ὅμοιος ὑπάρχει καί στόν Ἅγιο Ἀντώνιο Κεφάλου καί στήν Πέρα Παναγιά Μαρμάρων.

Καί τό τέμπλο, ξυλόγλυπτο, ἐπιχρυσωμένο ἀπό τή μέση καί πάνω, ἔργο καλῆς τέχνης τῶν 17ου – 18ου αἰώνων, κοσμοῦν οἱ μεγάλες εἰκόνες, ἔργα τοῦ 17ου αἰ., ἐπιζωγραφισμένες (ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Παναγία «Κυρία τῶν Ἀγγέλων», ἡ Ἁγία Κυριακή καί «ὁ Δεῖπνος ὁ Μυστικός» στό προπέτασμα τῆς Ὡραίας Πύλης, δημιουργίες τοῦ γνωστοῦ καί ἀπό ἄλλες εἰκόνες σέ ναούς τῆς Πάρου, ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ. Χορηγός τῶν ἀνωτέρω εἰκόνων ἦταν ὁ Μιχελάκης Βιτζαρᾶς, ἕνας ἀπό τούς ἄρχοντες τῆς Πάρου, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια εἶχε προσφέρει στήν Ἐκκλησία ἀρκετούς ἱερωμένους, ὅπως, ἄλλωστε, καί ἡ οἰκογένεια τοῦ πρώτου ἡγουμένου τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἱερομονάχου Ματθαίου Ραγκούση (βλ. τό βιβλίο μας «Προσωπογραφικό Λεξικό τῆς Μεταβυζαντινῆς Πάρου», 2015). Τέλος ὁ Σταυρός, τῆς ἴδιας ἐποχῆς μέ τό τέμπλο, ἐπιστέφει τό ἀνώτατο τμῆμα τοῦ τέμπλου, καί ὁλοκληρώνει τήν ἐξαιρετική ἐντύπωση πού ἀποκομίζουμε ἀπό τήν ὁλική ἐνατένιση τοῦ ὡραίου, καλλιτεχνικοῦ, μεταβυζαντινοῦ εἰκονοστασίου τοῦ καθολικοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Μπροστά δέ ἀπό τό τέμπλο στέκονται, σάν πετρωμένες λαμπάδες, τά δύο παλαιά μαρμάρινα μανουάλια.

Στό παλαιό ξυλόγλυπτο προσκυνητάρι τῆς ἐκκλησίας εἶναι τοποθετημένη ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἔργο τοῦ ζωγράφου Λουκᾶ Γεραλῆ (1875 – 1958), πού εἶχε νυμφευθῆ τήν Λευκιανή καθηγήτρια τῶν Τεχνικῶν καί ζωγράφο Ἄννα Γ. Δεσύλλα.

*

Μετά τίς ἐργασίες ἀνακαινίσεως τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς (1992 -1994), μποροῦμε τώρα νά παρουσιάσουμε τά μέρη τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος, πού ἐπανῆλθαν καί πάλι στήν πρωτινή τους κατάσταση μέ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία πού ὀφείλεται σέ ἄξιους μαστόρους, τεχνίτες οἰκοδόμους, καί ἄλλους πιστούς χριστιανούς, πρόθυμους σέ ἔργα εὐπρέπειας καί συντηρήσεως τῶν οἴκων τοῦ Θεοῦ.

Ἔχουν ἀνακαινισθῆ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ προσκυνητής – χάρη στήν πρωτοβουλία καί στίς ἐνέργειες τῶν οἰκογενειῶν Ἰωάννου καί Βασιλικῆς Καλλίθρακα, γεωπόνου, καί τῶν συνεργατῶν του Σταύρου καί Μαργαρίτας Πατέλη, διδασκάλων, καί ἄλλων – ὅλα τά κελιά, ἡ τραπεζαρία, τό ἀρχονταρίκι, ἡ κουζίνα, ἡ ἐκκλησία, φυσικά, πού ἦταν ἕτοιμη νά καταρρεύσει, καί ἄλλοι χῶροι. Τήν ἐκκλησία, παλαιότερα, τήν ἄσπριζε μέ δαπάνες του ὁ ἀείμνηστος Ἀντώνιος Μπάλιος, καί ἐπί πολλά χρόνια φρόντιζε τό μοναστήρι ὁ ἀγρότης ἀπό τίς Λεῦκες ἀείμνηστος Ἀντώνης Χανιώτης (Μπαναγιάννης), ἐνῶ σήμερα τό ἐπιβλέπει ὁ γιός του Γιῶργος.

Ἐντύπωση προκαλεῖ τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπισκευή ἀποκατέστησε τό μνημεῖο ὅπως ἦταν στήν ἀρχική του μορφή.

Τελειώνοντας τή σύντομη αὐτή ἀναφορά μου σέ ἕνα ἀπό τά διατηρούμενα κτηριακῶς χριστιανικά μνημεῖα τῆς

Πάρου, θά ἐπιθυμοῦσα νά ἐπαναλάβω τά ὅσα εἶχα γράψει ἐπιλέγοντας στό βιβλίο μου γιά τήν Ἁγία Κυριακή: «Ἡ ἱερά κοινοβιακή, ἀνδρώα, πατριαρχική καί σταυροπηγιακή μονή τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς στά Λινούδια Λευκῶν, πάλαι ποτέ ἐν ἐνεργεία, καί ἐνδιαίτημα ὁσίων μορφῶν τοῦ μοναχισμοῦ, ἐπανέρχεται στή μνήμη καί στήν καρδιά μας ἀνακαινισμένη, φωτισμένη ἀπό τόν κυκλαδίτικο ἥλιο καί τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, καί μέ τό πάλλευκο χρῶμα τῆς μορφῆς της καί μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε μέ τά γλυκόηχα καμπανάκια τοῦ καμπαναριοῦ της νά φθάσουμε ὡς ἐκεῖ ταπεινοί προσκυνητές. Καί τότε καθώς θά ψάλλουμε «ὕμνους καί ὠδάς πνευματικάς» στήν Ἁγία Κυριακή καί στόν «Θεόν τῶν πατέρων ἡμῶν» (Πράξ. γ΄13), ἡ ψυχή μας θά καταυγάζεται, θά κατανύγεται καί θά μεταρσιώνεται πρός ἄλλους κόσμους λαμπρόφωτους καί ἰδανικούς, μακριά ἀπό τήν γῆ τῶν πόνων, τῶν δακρύων, τῶν μόχθων καί τῶν προβληματισμῶν πού ἀπασχολοῦν τόν ἀγχώδη ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

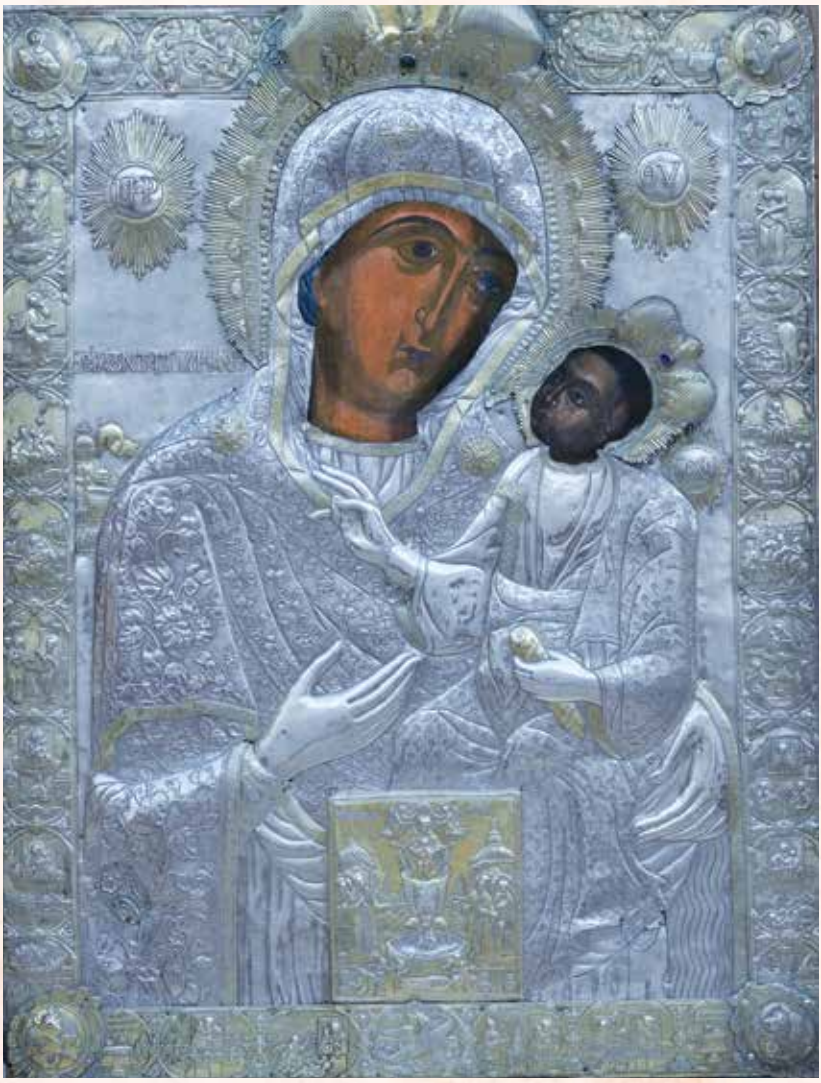
Εἴθε ὅλοι μας νά ὀρθοδρομοῦμε, ὡς διψῶσες ἔλαφοι, καί νά πλησιάζουμε στίς πηγές τῶν ὑδάτων, τίς ζωηφόρες καί πανίερες (κοντά στή Μητέρα Ἐκκλησία), ὅπου ἡ διψασμένη ψυχή μας θά ξεδιψᾶ καί θά ἀναπαύεται εἰρηνικά καί εὐτυχισμένα...»

Ἰούλιος 2017
ΝΙΚ. ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗΣ

Σημείωση σύνταξης περιοδικοῦ: Ἡ Ἱερά Μονή Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν τό ἔτος 1948 κατέστη αὐτοτελής γυναικεία Μονή (Φ. Ε. Κ. 203, τεῦχος Α', 12 Αὐγούστου 1948).

Ἡ ἀργυρή ἐπένδυση στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς

Ἕνα ἔργο μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας κοσμεῖ τή θαυματουργό Εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς.

Πρόκειται γιά τήν ἀργυρή ἐπένδυση, πού φιλοτεχνήθηκε στο Βουκουρέστι ἀπό τόν χρυσοχόο Δημοσθένη Δημητριάδη καί ἀφιερώθηκε στή Χάρη της, τό 1788 ἀπό τό μεγάλο εὐεργέτη τῆς Πάρου, Νικόλαο Μαυρογένη, ἡγεμόνα τῆς Μολδοβλαχίας.

Ἡ ἐπένδυση, πού χαρακτηρίζεται ἀπό πλούσια εἰκονογράφηση καί ἐξαίρετο διάκοσμο, καλύπτει τό σύνολο τῆς εἰκόνας μέ ἐξαίρεση τά πρόσωπα τῆς Παναγίας καί τοῦ Χριστοῦ καί εἶναι ἀποτέλεσμα λεπτότατης ἐργασίας, προσεγμένης σέ κάθε της λεπτομέρεια, ἰδιαίτερα στίς πτυχές τῶν ἐνδυμάτων καί διακοσμημένης μέ πολύτιμους λίθους.

Στίς τέσσερεις γωνίες τοῦ πλαισίου εἰκονογραφοῦνται τά σύμβολα τῶν Εὐαγγελιστῶν. Στήν ἄνω ἀριστερή γωνία ὁ Ἄγγελος, σύμβολο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ματθαίου, στήν ἄνω δεξιά ὁ Ἀετός τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, στήν κάτω ἀριστερή ὁ Ταῦρος τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ καί στήν κάτω δεξιά ὁ Λέων τοῦ Εὐαγγελιστῆ Μάρκου. Στό κάτω τμῆμα καί στό κέντρο, ἡ ἐπένδυση κοσμεῖται μέ ἐπίθετη εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ὁ Ἄγγελος, σύμβολο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ματθαίου

Τά θέματα πού καταλαμβάνουν τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπένδυσης εἶναι δύο: οἱ 12 πρῶτοι οἶκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου στό ἄνω ἥμισυ καί τά θαύματα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν (ὀκτώ τόν ἀριθμό) στό ὑπόλοιπο κάτω.

Στούς οἴκους εἰκονίζονται: ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου, παράσταση τῆς Παναγίας σέ θρόνο, ἡ Παναγία ἐναγκαλιζομένη τή μητέρα της Ἐλισάβετ, ὁ Ἰωσήφ σέ κατάσταση ἀμφιβολίας, ἡ γέννηση

Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο

Ἡ ἐπίθετη εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

τοῦ Θεανθρώπου, τό ταξίδι, ἡ προσκύνηση καί ἡ ἀναχώρηση τῶν Μάγων, ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο, ἡ Ὑπαπαντή καί ἡ Παναγία σέ θρόνο, βρεφοκρατούσα σέ τετράγωνο πίνακα πού στηρίζεται σέ κολυμβήθρα ὑποβασταζόμενη ἀπό δύο Ἀποστόλους.

Ἡ εἰκονογράφηση συνεχίζεται μέ τά ὀκτώ θαύματα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, εἰκόνα πού φυλάσσονταν στόν ὁμώνυμο ναό, ὁ ὁποῖος γειτνίαζε μέ τό βασιλικό ἀνάκτορο τῆς περιοχῆς καί στόν ὁποῖο ἐκκλησιάζονταν συχνά ὁ αὐτοκράτορας μέ τούς αὐλικούς του.

Ὅλες οἱ ἀπεικονίσεις τῶν θαυμάτων ἔχουν ὡς θέμα τή διάσωση τῆς Βασιλεύουσας ἀπό ἐχθρικές ἐπιθέσεις ἀπό τή θάλασσα μέ ἐχθρικά πλοῖα πού δοκιμάζονται ἀπό θαλασσοταραχή καί ἄλλα πού βυθίζονται μέ ἐπέμβαση τῆς Παναγίας, πού εἰκονίζεται στόν τύπο τῆς Ὁδηγήτριας καί τῆς Βρεφοκρατούσας.

Ἡ Παναγία τῶν Βλαχερνῶν, προστάτιδα τῆς Κωνσταντινούπολης

Ἀετός καί ἐπιγραφή

Φυτικός διάκοσμος

Στήν ἄνω ζώνη τοῦ πλαισίου τῆς ἀργυρῆς ἐπένδυσης εἰκονογραφεῖται ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέ τόν Ἰωσήφ καί τή Μαρία ἐνώπιον τοῦ σπαργανωμένου βρέφους νά εἶναι γονυπετεῖς καί ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου σέ νεκρική κλίνη, μέ παρόντες τούς Ἀποστόλους καί τό Χριστό πού κρατεῖ τήν ψυχή της ἀνερχόμενος πρός τούς οὐρανούς.

Ἡ ἐπίθετη εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀναφέρεται στόν ὁμώνυμο ναό τῆς Κωνσταντινούπολης μέ τήν ἰαματική πηγή τοῦ Μπαλουκλί.

Εἶναι περιγραφική μέ φόντο τά τείχη τῆς Πόλης καί ἐντυπωσιακά κτίρια. Ἔμπροσθεν αὐτῶν εἰκονίζεται δεξαμενή μέ ἁγίασμα ἐπί τῆς ὁποίας ἐδράζεται κολυμβήθρα μέσα στήν ὁποία εἰκονογραφεῖται ἡ Παναγία στόν τύπο τῆς Νικοποιοῦ (προστάτιδα τοῦ στρατοῦ).

Ἡ βασική θεματογραφία τῶν ἀπεικονίσεων παραπέμπει στήν πολιορκία τῆς Βασιλεύουσας ἀπό τούς Ἀβάρους καί τούς Πέρσες, τό ἔτος 626, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειος ἀπουσίαζε σέ πόλεμο καί τήν ὀργάνωση τῆς ἄμυνας εἶχε ἀναλάβει ὁ πρωθυπουργός Βῶνος μαζί μέ τόν πατριάρχη Σέργιο.

Ἡ πολιορκία λύθηκε μετά τή λιτάνευση τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν στίς ἐπάλξεις ἀπό τόν πατριάρχη καί τό γιό τοῦ αὐτοκράτορα.

Καταστροφή πλοίου τῶν Ἀβάρων

Ἡ ὁδοιπορία τῶν Μάγων

Τά τείχη τῆς Βασιλεύουσας

Ἡ σωτηρία τῆς Πόλης ἀποδόθηκε στήν Παναγία καί ὁ λαός ἀκολουθώντας τή θαυματουργό εἰκόνα ὁδηγήθηκε στό ναό της ὅπου καί ἀγρύπνησε.

Ἦταν τότε, πού ἐψάλη τό προοίμιον «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ» καί ἀναγνώστηκαν οἱ 24 οἶκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, τοῦ ὑμνογραφικοῦ αὐτοῦ ἀριστουργήματος μέ ὄρθιους τούς πιστούς.

Ἡ Θεματογραφία τῆς ἐπένδυσης ἔχει σχέση μέ τήν ἱστορία τοῦ ἱεροῦ συγκροτήματος τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς.

Ὁ ναός τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς, ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα καί ἀρχαιότερα βυζαντινά μνημεῖα τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου, μαζί μέ τούς ναούς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί τῆς Ἀχειροποιήτου στή Θεσσαλονίκη, συνδέθηκε ἐξ ἀρχῆς μέ τό Βυζάντιο καί τή βασιλίδα τῶν πόλεων, τήν Κωνσταντινούπολη.

Παραδόσεις, ἀρχαιολογικά εὑρήματα καί ἐπιστημονικά συμπεράσματα ἀναγορεύουν ὡς κτίτορες τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ, τόν Μεγάλο Κωνσταντῖνο καί τόν Ἰουστινιανό. Ἐξ οὗ καί ἡ μνημόνευσή τους, ὅταν τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία.

Πιθανότατα ὁ Νικόλαος Μαυρογένης γνώριζε τήν ἱστορική διαδρομή τοῦ μνημείου καί τή σύνδεσή του μέ τήν Κωνσταντινούπολη καί προφανῶς θέλησε νά ὑπενθυμίσει στούς συμπατριῶτες του Πάριους, τούς δεσμούς τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς μέ τή Βασιλεύουσα πόλη ἀφιερώνοντας τήν ἀργυρή ἐπένδυση μέ τό προαναφερθέν θεματικό περιεχόμενο.

Φυτικός διάκοσμος μέ πολύτιμους λίθους καί ἕνα ἀπό τά τρία ἀστέρια πού κοσμοῦν τό μαφόριο

Βυζαντινός στρατιώτης προσευχόμενος

Σημείωση: *Γιά τήν ἀργυρή ἐπένδυση τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ὑπάρχει λεπτομερέστατη περιγραφή στήν ἐπιστημονική ἀνακοίνωση τῆς ἀρχαιολόγου Αἰκατερίνης Καλαντζῆ – Σμπυράκη. (πρακτικά ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου – Ἡ Ἑκατονταπυλιανή καί ἡ Χριστιανική Πάρος, σέλ. 125, ἔκδοση Ι. Π. Ἑκατονταπυλιανῆς, 1998).*

Πηγή: *Ἡ ὡς ἄνω ἐπιστημονική ἀνακοίνωση*

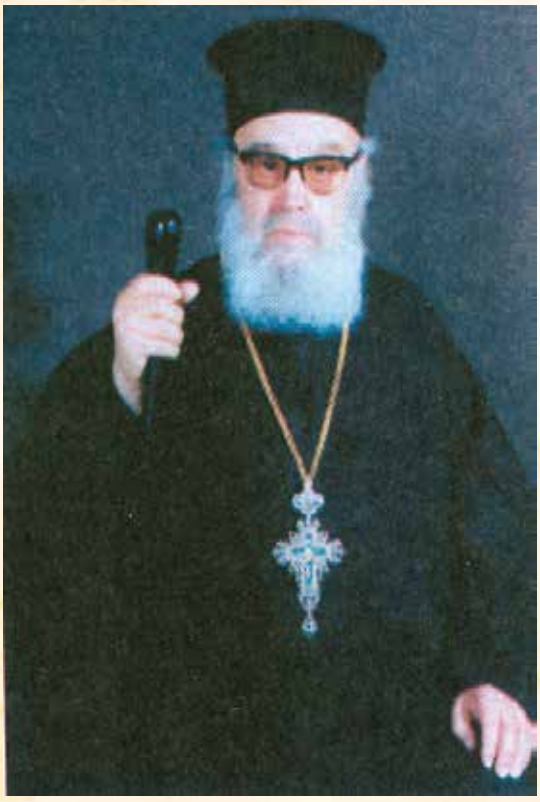
Φωτογραφίες: *Σταύρος Νιφλής*

Κ.Κ.Α.

«ΠΑΠΑ - ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ»
Ὁ παλαιός ἐμπνευσμένος καί χαρισματικός ἐφημέριος τοῦ ἐνορ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Παροικιᾶς.

Ἀποφάσισα νά χαράξω λίγα λόγια σεβασμοῦ καί ἀγάπης, στόν ἀξέχαστο πρωτοπρεσβύτερο, π. Ἰάκωβο Εὐδαίμονα, παλαιό ἐφημέριο τῆς ἐνορίας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Παροικιᾶς, τῆς ἐνορίας μου, μια καί εἶχα τήν ξεχωριστή τιμή νά εἶμαι κοντά του, ὅταν, παιδί, τόν βοηθοῦσα σ' αὐτόν τό ναό, ἐκεῖνα τά δίσεκτα χρόνια τῆς δεκαετίας τοῦ 40 καί ἰδιαίτερα τά χρόνια τοῦ πολέμου, τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καί τά πρῶτα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια. Καί τοῦτο γιατί, ὁ π. Ἰάκωβος Εὐδαίμων, ὁ «παπᾶ- Ἰάκωβος», ὅπως τόν λέγαμε τότε, ἦταν ἕνας ἱερωμένος μέ σπάνια χαρίσματα καί ὑποδειγματικό ἦθος, ἕνας ἐμπνευσμένος κληρικός πού ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τή ζωή του στήν Ἐκκλησία, ἐργάστηκε μέ ὅλη τή φλόγα τῆς ψυχῆς του γιά τή δόξα της, ἀγκάλιασε μέ πλατειά χριστιανική ἀγάπη τό μικρό ποίμνιο πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός καί ἄφησε φεύγοντας, σ' ὅλους ὅσοι τόν εἶχαν ζήσει, ἀλλά καί σ' ὁλόκληρο τό νησί μας, μνήμη ἀγαθή!

Στήν προσπάθειά μου αὐτή, δέν θά χρησιμοποιήσω πομπώδη λόγια, γιατί δέν θά ταίριαζαν στή σεμνότητα καί τήν μετριοφροσύνη τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ λευίτη. Θά προσπαθήσω μόνο, ἀφοῦ ἀναφέρω λίγα στοιχεῖα ἀπό τή ζωή του, νά περιγράψω ἁπλά λίγες

σκηνές, λίγες εἰκόνες ἀπό τήν ζωή καί τήν δράση του, ὅπως τίς ἔζησα καί ὅπως ἔχουν παραμείνει ζωηρά χαραγμένες στή μνήμη μου, παρ' ὅλο πού ἔχουν περάσει τόσες δεκαετίες ἀπό ἐκείνη τήν δύσκολη, ἀλλά γεμάτη ἀνθρωπιά, ἐποχή. Ἀναμνήσεις πού ὅταν ἔρχονται στή σκέψη μου, πλημμυρίζουν τήν ψυχή μου μέ μία ξεχωριστή γλυκύτητα, μέ ἕνα ἱλαρό φῶς, σάν ἐκεῖνο πού φώτιζε τό ἤρεμο πρόσωπο κι ἔλαμπε στήν καθαρή, τήν ἀγαθή, τήν ἄδολη ματιά, αὐτοῦ τοῦ «καλοῦ κἀγαθοῦ» κληρικοῦ.

* * *

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἰάκωβος Εὐδαίμων, γεννήθηκε στό χωριό Μεγαλοχώρι τῆς Σαντορίνης, τό ἔτος 1910.

Τά ἐγκύκλια μαθήματα παρακολούθησε στό νησί του. Δέν εὐτύχησε, παρά τήν μεγάλη φιλομάθειά του, νά ἀποκτήσει τίτλους σπουδῶν. Ἦταν, τότε, μία ἐποχή, πού πρώτιστη μέριμνα ὅλων ἦταν ἡ ἐπιβίωση καί μετά ἀκολουθοῦσαν ὅλα τ᾽ ἄλλα.

Ἦταν γιός ἱερέα. Ὁ ἄτυχος πατέρας του, φεύγοντας πολύ πρόωρα γιά τό αἰώνιο ταξίδι, ἐμπιστεύθηκε στό γιό του, τήν πολυμελῆ του οἰκογένεια, πού ἀνάμεσα στά μέλη της ἦταν καί τρεῖς ἀνύπαντρες κόρες, γιά τίς ὁποῖες ἀνέλαβε τήν ὑποχρέωση, ὄχι μόνο νά τίς θρέψει, ἀλλά καί νά τίς ἀποκαταστήσει: τήν ὄμορφη Ἄννα, τήν Πηγή, καί τήν Γερασιμίνα.

Τό ἔτος 1936 παντρεύτηκε τήν συμπατριώτισσά του Ζαμπέτα Διγενῆ, ἐνάρετη καί εὐγενική κόρη, μέ τήν ὁποία ἀπέκτησαν πέντε θυγατέρες: τήν Μαρία, σύζυγο σήμερα Χαραλάμπου Νταγιάντα, τήν Λέτα, σύζυγο Γεωργίου Τρίκκα, τήν Εἰρήνη, σύζυγο Παναγιώτη Παναγόπουλου, τήν Εὐδοκία, σύζυγο τοῦ ἀείμνηστου Ἠλία Καραολῆ καί τήν Ἀλεξάνδρα, σύζυγο Κων/νου Φυτανίδη.

Στίς 28 Δεκεμβρίου 1936, χειροτονήθηκε διάκονος, στόν ἱερό ναό Ἁγίου Ἰωάννη Γαργαρέτα, τῶν Ἀθηνῶν, ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Θήρας, Ἀνθιμο. Τό ἑπόμενο ἔτος καί συγκεκριμένα, στίς 8 Αὐγούστου 1937, χειροτονεῖται πρεσβύτερος, στόν ἐνοριακό ναό τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Παροικιᾶς, ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Παροναξίας, μακαριστό Χερουβείμ Ἄνινο, καί στίς 26 τοῦ ἴδιου μήνα, ἀνέλαβε ἐπίσημα, τήν εὐθύνη αὐτῆς τῆς ἐνορίας. Ὁ μέχρι τότε ἐφημέριός της, ὁ μακαριστός πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Χερουβείμ, μετατέθηκε στήν Ἑκατονταπυλιανή, μετά τήν παραίτηση τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιμανδρίτη Γεωργίου Σκαραμαγκᾶ, πού κατεῖχε μέχρι τότε, αὐτή τήν θέση. Τήν ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παροικίας, θά ὑπηρετήσει ὁ π. Ἰάκωβος ἐπί 20 σχεδόν χρόνια, μέχρι τήν ἀναχώρησή του ἀπό τό νησί μας.

* * *

Ἡ μικρή καί ταπεινή ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς μικρῆς κωμόπολης πού ἦταν τότε ἡ Παροικιά, εὐτύχησε νά ποιμαίνεται ἐκείνη τήν σκληρή ἐποχή, ἀπ᾽ αὐτόν τόν μεγάλο ποιμένα.

Ἡ ἀποστολική του ἁπλότητα, ἡ ταπεινοφροσύνη του, ἡ ἐργατικότητά του, τό ἀθῶο πηγαῖο χιοῦμορ του, ἡ ἀνιδιοτέλειά του, παρ᾽ὅλο πού εἶχε νά θρέψει τήν σκοτεινή ἐκείνη ἐποχή, ὄχι μόνο τήν δική του οἰκογένεια, ἀλλά ὅπως ἀνέφερα παραπάνω, καί τήν πατρική, ἦταν λίγα ἀπό τά πολλά καί πολύτιμα στολίδια πού κοσμοῦσαν αὐτόν τόν χαρισματικό κληρικό. Αὐτές οἱ ἀρετές του, θά τόν ἀναδείξουν σ᾽ ἕναν ἱερωμένο μέ σπάνια ἠθικά καί πνευματικά χαρίσματα, σ᾽ ἕναν ἡγέτη τῆς μικρῆς κοινωνίας τῆς ἐνορίας του, πού ὅλα τά μέλη της τόν θεωροῦσαν δικό τους ἄνθρωπο, ἄνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ τους!

Ποιός ἀπό μᾶς τούς παλιούς ἐνορίτες του, μπορεῖ νά ξεχάσει τό ἀγαθό καί ἤρεμο πρόσωπο μέ κεῖνα τά φωτεινά γαλανά μάτια, αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ πνευματικοῦ πατέρα, ἀφοῦ σπάνια περνοῦσε λίγος καιρός χωρίς νά ἐπισκεφτεῖ τό σπίτι μας, τήν οἰκογένειά μας, γιά νά χαρεῖ μέ τίς χαρές μας καί νά πονέσει μέ τίς λύπες μας; Καί ποιός δέν καταλάβαινε βλέποντας τόν σεμνό καί γλυκόν αὐτόν ποιμένα, ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀφοσιωμένος στή λατρεία τοῦ Θεοῦ καί στήν ἀγάπη τοῦ πλησίον του, ὅτι ἦταν «λύχνος καιόμενος καί φαίνων»;

Τόν θυμᾶμαι μπροστά στό θυσιαστήριο τοῦ παλιοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅταν γονατισμένος, μέ τά μάτια ψηλά, ἀνέπεμπε τίς εὐχές τῆς μετουσίωσης τῶν Θείων Δώρων, νά λάμπει τό πρόσωπό του, νά ζωηρεύει ἡ συνήθως ἀπαλή καί ἤρεμη ματιά του καί νά φαντάζει στά μάτια ὅλων τῶν παιδιῶν πού ὑπηρετούσαμε τότε τό Ἱερό Βῆμα, σάν ἕνα ὑπερκόσμιο ὄν, πέρα καί πάνω ἀπό μᾶς, σάν ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος πού εἶχε ἔλθει κοντά μας, ἀποσταλμένος ἀπό τόν Θεό, γιά νά μᾶς ὁδηγήσει στό σωστό Του δρόμο! Καί θυμᾶμαι, ἀκόμα, σάν νά εἶναι αὐτή ἡ ὥρα – καί παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἀναφορά αὐτή στήν δική μου οἰκογένεια – ὅταν οἱ μακαριστοί γονεῖς μου μέ τήν προτροπή του καί μέ τίς οἰκονομίες τους, ἀφιέρωσαν στήν ἐνορία τους, τό ἔτος 1939, τόν Σταυρό τοῦ μαρτυρίου καί τόν Ἐσταυρωμένο, πού βρίσκονται καί σήμερα στό βάθος τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁ ἀείμνηστος π. Ἰάκωβος, ἦταν ἀληθινά εὐτυχισμένος, λές καί εἶχαν κάνει στόν ἴδιο, προσωπικά, ἕνα πολύτιμο δῶρο. «Τώρα θά μπορῶ νά προσεύχομαι σωστά, ὅταν λειτουργῶ, καί θά μπορῶ νά συγκεντρώνω ὁλόκληρη τή σκέψη μου στά μυστήρια πού θά τελῶ, ἀτενίζοντας τό ματωμένο καί πονεμένο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μου», ἦταν τά λόγια πού, μαζί μέ τίς εὐχαριστίες του, ἀπηύθυνε στήν ἀείμνηστη μητέρα μου!

* * *

Τί ἄλλο νά θυμηθῶ καί τί νά περιγράψω! Εἶναι τόσα πολλά στή σκέψη μου καί στήν καρδιά μου, καί ὅλα θέλουν νά ξεφύγουν ἀπό μέσα μου καί νά βγοῦνε στό φῶς. Θά περιοριστῶ, ὅμως, μόνο σέ ἕνα, τό κυρίαρχο: Στήν ἀπόφασή του νά ἀνακαινίσει ἀπό τά βάθρα, νά ξανακτίσει στήν οὐσία, τό ναό τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς!

Ὅλοι οἱ παλιοί Παριανοί, θυμόμαστε πῶς ἦταν τότε, ὁ ναός τῆς ἐνορίας μας. Ἕνα κτίσμα μέ περιωρισμένο χῶρο, χωρίς κανέναν ἀπολύτως ρυθμό, πού τό ἐξωτερικό του, ὁτιδήποτε ἄλλο θύμιζε ἐκτός ἀπό ναό, ἐνῶ στό ἐσωτερικό του, πίσω ἀπό τό Ἱερό Βῆμα, ὑπῆρχαν δύο δωμάτια, τό «κελλαρικό», ὅπως τό ἔλεγαν τότε, πού τό χρησιμοποιοῦσαν σάν ἀποθήκη τοῦ ναοῦ.

Σέ μία ἐποχή πού δύσκολα, οἱ ἄνθρωποι, ἐξασφάλιζαν τόν ἐπιούσιο, σέ μία ἐποχή πού τά τεφτέρια τῶν μπακάλικων καί οἱ μαυροπίνακες τῶν καφενείων γέμιζαν ἀπό τίς ὀφειλές τῶν συμπολιτῶν μας, συνέλαβε τήν ἰδέα καί πῆρε τήν μεγάλη, τήν «ἡρωϊκή» ἀπόφαση, νά κατεδαφίσει αὐτό τό περίεργο κτίσμα πού στέγαζε τήν ἐνορία μας καί στή θέση του νά ἀνεγείρει ἕνα νέον εὐρύχωρο ναό, μέ ἐκκλησιαστικό ρυθμό, πού νά ἀγκαλιάζει ὅλους τους ἐνορίτες του!

Καί ἄρχισε, τότε, τόν μεγάλο ἀγώνα. Συνέστησε σύλλογο γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ ναοῦ, καί τόν θυμᾶμαι, ὅπως θά τόν θυμοῦνται, ἀσφαλῶς, ὅλοι οἱ παλιοί συμπολίτες μου, νά γυρίζει ἀπό σπίτι σέ σπίτι, ἀπό καφενεῖο σέ καφενεῖο, ἀπό βάρκα σέ βάρκα, μέ τό μπλόκ τῶν ἀποδείξεων στό χέρι, γιά νά εἰσπράξει τίς δύο δραχμές πού ἦταν ἡ μηνιαία εἰσφορά τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου, γιά νά μπορέσει νά πραγματοποιήσει τό τρελλό, ὅπως φάνταζε τότε, ὄνειρό του ! Καί ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή πού κατεδαφίστηκε ὁ παλιός ναός καί εἶδε νά ἁπλώνεται στή θέση του ἕνα ἄδειο οἰκόπεδο, συνειδητοποίησε ἀπόλυτα τό μέγεθος τῆς τόλμης του καί τίς πιθανές συνέπειες αὐτῆς τῆς παράτολμης ἀπόφασής του! Γύριζε τότε σάν τρελλός ἀπό

Ὁ ἐνοριακός ναός τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

φίλο σέ φίλο, ἀπό ἐνορίτη σέ ἐνορίτη, γιά νά μοιραστεῖ μαζί τους τήν ἀγωνία του, γιά νά μήν σαλέψει - ὅπως ἔλεγε - ὁ νοῦς του! Καί ὅταν, κάποτε, ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί μέ τίς ὑπεράνθρωπες προσπάθειές του καί τίς θερμές προσευχές του, ἀξιώθηκε νά δεῖ ὑψωμένο τόν νέο ναό πού σήμερα κοσμεῖ τήν ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καί τόν ὁποῖο, ὅπως εἶναι γνωστό, τελειοποίησε καί ἁγιογράφησε ἀργότερα, ὁ διάδοχός του, μακαριστός ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος Θεολογίτης, θυμᾶμαι τόν π. Ἰάκωβο, γαλήνιο καί εὐτυχισμένο, νά καμαρώνει γιά τό ἐπίτευγμά του καί νά ψιθυρίζει τό: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον Σου Δέσποτα».

Ὁ Μεγάλος, ὅμως, Θεός εἶχε διαφορετικά σχέδια γι᾽ αὐτόν τόν ταπεινό λειτουργό Του. Τό ἔτος 1956, ὁ π. Ἰάκωβος, ἀφοῦ ὁλοκλήρωσε τό ἔργο του στό νησί μας, ἀναγκάστηκε νά φύγει ἀπ᾽ αὐτό γιά τίς οἰκογενειακές του ἀνάγκες καί νά ἀφήσει τήν «Ζωοδόχο» του, χωρίς ὅμως νά τήν βγάλει οὔτε μία στιγμή ἀπ᾽ τήν καρδιά του. Στήν Ἀθήνα πού πῆγε γιά νά σπουδάσει τά πέντε παιδιά του,τοποθετήθηκε στήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων. Καί κεῖ ἔκλεψε τίς καρδιές τῶν νέων ἐνοριτῶν του καί κεῖ ἔδειξε τά μεγάλα χαρίσματά του, καί κεῖ ἀγάπησε τό ποίμνιό του καί ἀγαπήθηκε ἀπ᾽ αὐτό !

Τό ἔτος 1992 συνταξιοδοτήθηκε καί δύο χρόνια ἀργότερα, στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ 1994, ὕστερα ἀπό ἕνα καρποφόρο καί ζηλευτό πνευματικό καί κοινωνικό ἔργο, εὐτυχισμένος, δικαιωμένος, καί σάν λειτουργός τοῦ Ὑψίστου καί σάν ἐκλεκτός οἰκογενειάρχης, ἀναχώρησε σέ ἡλικία 84 ἐτῶν, γιά τήν αἰώνια ζωή, ὅπου σήμερα, ὅπως πιστεύουμε, ἱερουργεῖ στό οὐράνιο θυσιαστήριο, κοντά στόν Δημιουργό του

Ὅλοι ἐμεῖς οἱ παλιοί Παριανοί πού εἴχαμε ζήσει τόν π. Ἰάκωβο καί εἴχαμε γνωρίσει τούς θησαυρούς τῆς καρδιᾶς του, νοιώσαμε μέ τήν ἐκδημία του, πιό φτωχοί, γιατί ποτέ δέν θά ξεχάσουμε τά αἰσθήματα μέ τά ὁποῖα ἀγκάλιαζε, ὄχι μόνον ἐμᾶς τούς ἐνορίτες του, ἀλλά καί ὅλους τούς κατοίκους τῆς μικρῆς μας πόλης, χωρίς καμιά ἀπολύτως ἐξαίρεση.

Ὁ Δῆμος τῆς Πάρου, μόλις ἔφτασε στό νησί μας ἡ θλιβερή εἴδηση γιά τήν ἀποχώρηση τοῦ π. Ἰακώβου, ἀπό τοῦτον τόν κόσμο, σέ ἔκτακτη συνεδρίαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, μέ πρόταση αὐτοῦ πού ἔγραψε τό κείμενο αὐτό, πού ἦταν τότε Πρόεδρός του, τίμησε τόν ἀείμνηστο ἱερέα καί δημοσίευσε Ψήφισμα, στό ὁποῖο, μεταξύ τῶν ἄλλων, τονίζονταν ἰδιαίτερα «οἱ μεγάλες ἀρετές τοῦ σεμνοῦ αὐτοῦ ἱερωμένου, τοῦ γλυκύτατου ποιμένα, πού προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στήν πόλη μας, ὡς ἐφημέριος τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τῆς Ζωδόχου Πηγῆς, τόν ὁποῖο ἀνακαίνισε ἐκ βάθρων, τήν δύσκολη μεταπολεμική ἐποχή»!

Αὐτές, λοιπόν, εἶναι οἱ λίγες ἀπό τίς πολλές ἀναμνήσεις πού διατηρῶ, σάν κειμήλιο ἀκριβό, βαθειά στήν καρδιά μου !

Ἡ μνήμη τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ ἱερέα, τοῦ πρώτου πνευματικοῦ πατέρα καί δασκάλου μου, ἄς εἶναι αἰώνια!

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΠΑΤΕΛΛΗΣ

Ἰούνιος 2017.

Ὁσιακές μορφές τῆς Πάρου
Ὁ Γέροντας Δαμιανός ὁ Λογγοβαρδίτης

Φωτο: Ἀχιλλέας Καρατζᾶς

Ἀιήνυα τό 16ο ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ὅταν γνώρισα τόν γέροντα Δαμιανό στήν Ι. Μ. Λογγοβάρδας, πού στό τέλος τῆς ζωῆς του, χρημάτισε καί ἡγούμενός της.

Ἐπισκεπτόμουν συχνά τή Μονή γιά ἐξομολόγηση καί σέ ἡλικία 19 ἐτῶν παρέμεινα στό μοναστήρι γιά 10 μέρες, ἀκολουθώντας τό τυπικό του.

Ἦταν ἀκόμη σέ ἀκμή ἡ Μονή μέ ἀρκετούς μοναχούς καί μέ μεγάλη πνευματική ἀκτινοβολία στόν ὀρθόδοξο κόσμο. Οἱ παρεμβάσεις τοῦ ἡγουμένου της, αὐτῆς τῆς μεγάλης ὁσιακῆς μορφῆς, τοῦ μακαριστοῦ Φιλόθεου Ζερβάκου, ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν συζητήσεων καί ἀπέτρεπαν παρεκκλίσεις ἀπό τήν ὀρθόδοξη πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σκάφους.

Ἀλλά καί στά καθημερινά ἡ Μονή ἔσφυζε ἀπό ζωή.

Στήν θύμησή μου φέρνω τό καλλιτεχνικό βιβλιοδετεῖο, τοῦ ὁποίου τήν εὐθύνη εἶχε ὁ μοναχός Λεόντιος καί τό ἐργαστήριο ἁγιογραφίας μέ τόν ἐξαίρετο ἁγιογράφο Φιλάρετο.

Μέ τόν γέροντα Δαμιανό, συχνά καθόμασταν στά πεζούλια τοῦ αἴθριου τῆς Μονῆς, συζητώντας γιά τό πόσο σπουδαῖο γιά τήν ψυχή μας εἶναι ἡ ἀφοσίωση στό Θεό καί τίς ἐντολές του, ὅπως ἡ ἀγάπη στόν συνάνθρωπο καί ἡ

βοήθεια στόν ἔχοντα ἀνάγκη, ἐντολές πού καθημερινά τίς ἔκανε πράξη.

Ἦταν ἁπλός, προσηνής, πάντοτε καλοδιάθετος καί εὐχάριστος στόν συνομιλητή του, ἀποφεύγοντας περισπούδαστες θεολογικές ἀναλύσεις.

Ὅταν διορίστηκα δάσκαλος στίς Καμάρες τό 1966, ὁ Γέροντας ἦταν ἐφημέριος στήν ἐνορία τῶν Καμαρῶν. Ἔτσι βρεθήκαμε πάλι μαζί ἔπειτα ἀπό χρόνια.

Ἡ παρουσία μου πάλι στή Μονή ἦταν συχνή γιά ἕναν ἐπιπλέον λόγο. Ἔπρεπε νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ αἴθουσα πού στέγαζε τό μαγειρεῖο καί τό χῶρο σίτισης τῶν μαθητῶν, διότι τήν περίοδο ἐκείνη λειτουργοῦσαν μαθητικά συσσίτια. Τό σχολεῖο εἶχε κτισθεῖ σέ παραχωρηθεῖσα ἔκταση τῆς Μονῆς καί ἐκτός ἀπό τήν ἔγκριση πού ἔπρεπε νά ἔχω ἀπό τόν Ἡγούμενό της, γιά τίς ὅποιες ἐργασίες, εἶχα ζητήσει καί οἰκονομική ἐνίσχυση, ἡ ὁποία μοῦ δόθηκε, καθώς καί τήν προτροπή της πρός τούς κατοίκους τῆς περιοχῆς, λόγω τοῦ κύρους της, γιά νά προσφέρουν ἐθελοντική ἐργασία.

Τό γέροντα Δαμιανό τόν ἀγαποῦσαν καί τόν σέβονταν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς. Ἐξέπεμπε ἁγιότητα καί ἔνιωθες τήν χριστιανική του ἀγάπη νά σέ ἀγκαλιάζει, νά σέ ἠρεμεῖ καί νά σέ ἀπαλλάσσει ἀπό τίς ἔγνοιες τῆς καθημερινότητας.

Τίς Κυριακές ,ἄλλοτε στό ναό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί ἄλλοτε στό καθολικό της Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, πήγαινα τά παιδιά γιά ἐκκλησιασμό καί στίς μεγάλες γιορτές, μέ δική του προτροπή, ἔλεγα λίγα λόγια στό ἐκκλησίασμα, κάτι πού χαροποιοῦσε ἰδιαίτερα τό Γέροντα.

Στή γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μίλησα στό ἐκκλησίασμα γιά τό θρησκευτικό καί ἐθνικό περιεχόμενο τῆς μεγάλης αὐτῆς μέρας γιά μᾶς τοῦ Ἕλληνες.

Δέν εἶμαι καθόλου βέβαιος, ἐάν τά εἶπα καλά, τουλάχιστο στό σκέλος πού ἀφοροῦσε τό θεολογικό μέρος τῆς μεγάλης Γιορτῆς. Αὐτό πού διαπίστωσα ὅμως, μετά τή θεία Λειτουργία ἦταν ἡ συγκίνηση καί ἡ εὐχαρίστηση πού αἰσθάνθηκε ὁ Γέροντας.

Δέν θά ξεχάσω τό ἀρνί πού μοῦ ἔστειλε τή Μ. Πέμπτη, γιά τό Πάσχα τῆς χρονιᾶς ἐκείνης, ὡς ἐπιβράβευση γιά τήν ὁμιλία.

Τό Σεπτέμβριο τοῦ ἐπόμενου χρόνου ἀναχώρησα γιά τήν Ἀθήνα καί ἐπέστρεψα γιά μόνιμη ἐγκατάσταση στό νησί ἔπειτα ἀπό πολλά χρόνια, ὅταν πλέον ὁ ἀγαπημένος μου Γέροντας εἶχε μετοικήσει στήν ποθεινή πατρίδα.

Ἔκτοτε, κατά διαστήματα ἐπισκέπτομαι τή Μονή καί σέ κάθε μου ἐπίσκεψη ἀνασύρω ἀπό τή μνήμη μου τήν ὁσιακή μορφή του. Καί τήν ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, μέσα στό ἡμίφως τοῦ καθολικοῦ, νιώθω τήν ἀόρατη παρουσία τῆς πλειάδας τῶν μοναχῶν, πού εἶχα τήν τύχη νά γνωρίσω, μεταξύ τῶν ὁποίων καί αὐτήν τοῦ γέροντα Δαμιανοῦ.

Ἡ εὐχή τοῦ καλοκάγαθου Γέροντα, ἄς μᾶς συνοδεύει.

Κώστας Ἀργουζής

Αὐγουστίνειο Πνευματικό Κέντρο

Ἰδιαίτερη εὐλογία γιά τήν μικρή ἐνορία τῶν Λευκῶν,ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τό ἔτος 1973, διαθέτει δικό της Πνευματικό Κέντρο, πού εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν ἰδιαίτερη Πατρίδα του, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π.Αὐγουστίνου Καντιώτου. Πολύ ζεστός καί κατάλληλος χῶρος γιά πνευματική διακονία τῶν κατοίκων τῶν Λευκῶν καί ἄλλων Παριανῶν.

Κάθε Τετάρτη γίνονταν ὁμιλίες πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἐναλλάξ ἀπό τόν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ π.Γεώργιο Τριαντάφυλλο καί τόν μοναχό τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας π. Λεόντιο Δρίζη, θεολόγο.

Κάθε Κυριακή μαζεύονταν τά παιδιά, οἱ νεοσσοί τῆς Ἐκκλησίας γιά παίξουν, νά τραγουδήσουν καί νά ἀκούσουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Τά μεγαλύτερα παιδιά τά εἶχε ἀναλάβει ὁ π.Λεόντιος, καί τά μικρότερα, ἡ νηπιαγωγός Εὐαγγελία Καστανιᾶ -Μυλωνᾶ.

Ἡ παρουσία τῶν παιδιῶν στήν Κατήχηση στά δύσκολα χρόνια μας, ἀποτελεῖ ἕνα πολύ εὐχάριστο, ἐλπιδοφόρο καί ἐνθαρρυντικό γεγονός. Δέν εἶναι εὔκολο νά κρατήσουν κάποια πράγματα στήν ἐποχή μας, ὅμως ὁ σπόρος πέφτει στίς παιδικές τους ψυχές καί κάποια στιγμή τῆς μελλοντικῆς τους ζωῆς, ὕστερα ἀπό πολλά σκαμπανεβάσματα μπορεῖ νά τά βοηθήσει νά σταθοῦν ὄρθια καί νά μή χαθοῦν τελείως. Ἐμεῖς, ἔχουμε χρέος νά κάνουμε αὐτό πού περνάει ἀπό τό χέρι μας, καί τά ὑπόλοιπα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπαισιοδοξία δέν ἁρμόζει

στούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀλλά καί οἱ μεγάλοι ὠφελοῦνται καί ἔχουν ἕνα τρόπο νά περνοῦν εὐχάριστα καί νά ἐνισχύεται ἡ Πίστη τους. Νά παίρνουν μία ὥθηση ὥστε νά κάνει ὁ καθένας τους τήν δική του προσπάθεια. Τά ὑπόλοιπα, τά ἀφήνουμε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στήν ἀκατάπαυστη μέριμνά Του γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, γιά τίς ὁποῖες ἔχυσε πάνω στό Σταυρό τό Πανάγιο Αἷμά Του.

Στίς συνάξεις γιά τούς μεγάλους, ἔχουμε τήν ἰδιαίτερη χαρά νά παρευρίσκονται πιστοί καί ἀπό ἄλλα μέρη τοῦ νησιοῦ μας. Ἔτσι,ἡ προσφορά τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, δέν περιορίζεται μόνο στίς Λεῦκες. Ἔχουν τήν εὐκαιρία, ὅπως μέ μεγάλη εὐγνωμοσύνη μᾶς λένε πολλές φορές, νά ξεδιψοῦν καί ἄλλες ψυχές.

Τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως τελοῦσε τακτικά ὁ καθηγούμενος τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας, ἀρχιμ.π. Χρυσόστομος Πῆχος. Ἡ προσέλευση τῶν Λευκιανῶν στό μυστήριο τῆς μετανοίας, εἶναι πάντοτε μεγάλη.

Μακάρι μέ τήν εὐχή τοῦ κτήτορος π. Αὐγουστίνου καί τίς εὐλογίες τοῦ Ποιμενάρχου μας, νά συνεχίζεται ἡ σημαντική γιά τίς Λεῦκες πνευματική διακονία στό Πνευματικό αὐτό καθίδρυμα πρός δόξαν Θεοῦ.

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 25 Ἰουνίου 2017, πραγματοποιήθηκε στόν αὔλειο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς, ἑορταστική ἐκδήλωση ἀπό τά Κατηχητικά Σχολεῖα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς λήξεως τοῦ Κατηχητικοῦ ἔτους 2016-2017.

Ἦταν μία πολλή ὄμορφη γιορτή τήν ὁποία προετοίμασαν τά παιδιά τοῦ Κατώτερου καί τοῦ Ἀνώτερου Κατηχητικοῦ Σχολείου, ἡ ὁποία περιελάμβανε ἕνα πολύ ὡραῖο θεατρικό δρώμενο καθώς καί πολλά τραγούδια ἀπό τή χορωδία τῶν Νεανικῶν Συντροφιῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

Στήν ἐκδήλωση συμμετεῖχε καί ὁμάδα παιδιῶν ἀπό τόν Ὀργανισμό Εἰδικῆς Μέριμνας καί Προστασίας Μητέρας καί Παιδιοῦ «ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ», πού φιλοξενήθηκαν ἐκεῖνες τίς ἡμέρες στήν Πάρο. Μάλιστα πῆραν μέρος καί στή γιορτή λήξης, μέ τή χορωδία τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Κόσμου.

Στήν ἐκδήλωση παραβρέθηκαν καί ἀπηύθυναν σύντομο χαιρετισμό ὁ Δήμαρχος Πάρου, ὁ Δήμαρχος Ἀντιπάρου καί ὁ Ἔπαρχος Πάρου – Ἀντιπάρου. Παρόντες ἐπίσης ἦταν καί πολλοί γονεῖς καί συγγενεῖς τῶν παιδιῶν καθώς καί πλῆθος κόσμου.

Στό τέλος τῆς γιορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολίτης μας κ. Καλλίνικος ἔκλεισε τήν ἐκδήλωση ἀπευθύνοντας εὐχές πρός τά παιδιά καί τούς παρισταμένους καί συνεχάρη τούς ὑπευθύνους του Κατηχητικοῦ Σχολείου καί τά παιδιά γιά τήν ὡραία ἐκδήλωση.

Πρωτοψάλτης Ἐμμανουήλ Χανιώτης

Ὑπέβαλε τήν παραίτησή του λόγω ἡλικίας ὁ πρωτοψάλτης Ἐμμανουήλ Χανιώτης.

Ἐπί 50 καί πλέον συναπτά ἔτη ὑπηρέτησε ὁ πρωτοψάλτης Ἐμμανουήλ Χανιώτης τό δεξιό ἀναλόγιο τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς μέ τάξη, ἀκρίβεια, γνώση καί φόβο Θεοῦ.

Θεματοφύλακας τῆς ἀσματικῆς παράδοσης, συνδύαζε καλλιφωνία μέ βαθειά γνώση τῆς ψαλτικῆς, ἀλλά καί πολύχρονη διακονία καί παιδιόθεν μαθητεία στό ἱεροψαλτικό ἀναλόγιο.

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐγγράψει ἀνεξίτηλα στή μνήμη του τήν ἐξαίρετη ἀπόδοση τῶν βυζαντινῶν ὕμνων ἀλλά καί τήν κατανυκτική ἀτμόσφαιρα πού δημιουργοῦσε ὁ χαρισματικός πρωτοψάλτης κατά τήν τέλεση τῆς Θείας λατρείας, «μήτε βοαῖς ἀτάκτοις κεχρῆσθαι καί τήν φύσιν πρός κραυγήν ἐκβιάζεσθαι, μήτε τί ἐπιλέγειν τῶν μή ἐκκλησία ἁρμοδίων τε καί οἰκείων».

Ὡς ἄριστος γνώστης τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς δίδαξε τήν τέχνη τῆς ψαλτικῆς σέ πλειάδα μαθητῶν του, πού ἀναδείχθηκαν πρωτοψάλτες σέ Ἱ. Ναούς ἐντός ἀλλά καί ἐκτός Πάρου.

Εὐχαριστοῦμε τόν Ἐμμανουήλ Χανιώτη γιά τήν πολύχρονη προσφορά του στό Ἱερό Προσκύνημα Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς εὐχόμενοι νά τοῦ χαρίζει ὁ Κύριος μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μας σωματική ὑγεία καί διαύγεια πνεύματος ἄχρι τέλους.

Ἡ σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ

Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς (29 Μαρτίου 2017)

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς Πάρου, συνῆλθε στά γραφεῖα της κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου της, Μητροπολίτου Παροναξίας κ.κ. Καλλινίκου σήμερα 29 Μαρτίου 2017, ἡμέρα Τετάρτη καί ὥρα 11.00 π.μ. ὕστερα ἀπό τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν, τοῦ Λεονάρδου Νικολάου Ἰορδάνη Ἐπιτίμου μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς .

Στήν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στήν προσωπικότητα τοῦ μεταστάντος, ἐξῆρε ἀφ' ἑνός μέν τήν εὐσέβεια, τό ἦθος καί τήν εὐγένεια τοῦ ἐκλιπόντος καί ἀφ' ἑτέρου, τίς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες πού προσέφερε στό Ἱερό Προσκύνημα ἀπό τῆς συστάσεώς του τόσο κατά τήν ἐπί σειρά ἐτῶν ὑπηρεσία του, ὡς τακτικό μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς του, ὅσο καί ὡς ἀκούραστος ἐθελοντής μέχρι τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του.

Στήν συνέχεια, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή ἀποφάσισε ὁμόφωνα τά κάτωθι:

1) Νά ἐκφραστοῦν τά συλλυπητήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου καί τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς στήν οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος

2) Νά ἀναρτηθοῦν μεσίστιες οἱ σημαῖες τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί νά κτυπήσουν πένθιμα οἱ καμπάνες του, κατά τήν ἡμέρα τῆς κηδείας του.

3) Νά παραστεῖ ἀντιπροσωπεία τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς στήν ἐξόδιο ἀκολουθία.

4) Νά ἀναρτηθεῖ ἡ φωτογραφία τοῦ μεταστάντος στά γραφεῖα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

5) Νά διατεθεῖ τό ποσόν τῶν δύο χιλιάδων (2.000) Εὐρώ ἀντί στεφάνου, στήν Στέγη Ἀγάπης «Ἡ Ὁσία Θεοκτίστη».

6) Νά ἀναγνωσθεῖ τό παρόν ψήφισμα ἀπό τήν Γραμματέα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, κατά τήν ἐξόδιο τελετή.

7) Νά δημοσιευθεῖ τό παρόν ψήφισμα στό περιοδικό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί στόν τοπικό καί κυκλαδικό Τύπο.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
†Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
Πρωτοπρ. Δημήτριος Κυδωνιεύς
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
Διαλεκτή Ἀργουζή
ΤΑ ΜΕΛΗ
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Χανιώτης
Γεώργιος Καποῦτσος
Νικόλαος Ἰορδάνης
Λουΐζος – Παντελεήμων Κοντός

Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς (14 Ἰουλίου 2017)

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τοῦ Ἱ.Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς Πάρου, σήμερα 14 Ἰουλίου 2017, ἡμέρα Παρασκευή καί ὥρα 11.00 π.μ. συνῆλθε στά γραφεῖα της κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτῆς πρωτοπρ. Δημητρίου Κυδωνιέως, ἀναπληροῦντος τόν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο αὐτῆς Μητροπολίτη Παροναξίας κ.κ. Καλλίνικο (ὁ ὁποῖος λόγω τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου βρίσκεται στήν νῆσο Νάξο, ὅπου τελεῖται λαμπρά πανήγυρη στή μνήμη τοῦ Ὁσίου), ὕστερα ἀπό τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν, τοῦ Θεοδώρου Ἰωάννου Μπιζᾶ, Ἐπιτίμου μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς.

Στήν εἰσήγησή του ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, μίλησε γιά τό πολύπλευρο ἔργο τοῦ μεταστάντος ὁ ὁποῖος πρόσφερε πολλές καί σημαντικές ὑπηρεσίες στήν τοπική μας κοινωνία ἀφοῦ διετέλεσε Πρόεδρος τῆς τότε κοινότητας Πάρου, ἐπίσης ὑπῆρξε μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἀπό τῆς συστάσεως αὐτοῦ καί ἐπί τρεῖς τριετίες συνολικά ὅπου μαζί μέ ἄλλους πολύτιμους συνεργάτες σύστησαν τό Πανελλήνιου φήμης Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας μας καί τέλος ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος πού ἔδωσε ὅλες τίς δυνάμεις του γιά νά οἰκοδομηθεῖ τό Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο τῆς Πάρου «Παναγία ἡ Ἑκατονταπυλιανή» μέ τήν ἀδιάκοπη καί συνεχῆ παρουσία του ἀπό τῆς θεμελιώσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεώς του.

Στήν συνέχεια, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή ἀποφάσισε ὁμόφωνα τά κάτωθι:

1) Νά ἐκφραστοῦν τά συλλυπητήρια του Σεβασμιωτάτου Προέδρου καί τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς στήν οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος

2) Νά ἀναρτηθοῦν μεσίστιες οἱ σημαῖες τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί νά κτυπήσουν πένθιμα οἱ καμπάνες του, κατά τήν ἡμέρα τῆς κηδείας του.

3) Νά παραστεῖ ἀντιπροσωπεία τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς εἰς τήν ἐξόδιον ἀκολουθίαν.

4) Νά ἀναρτηθεῖ ἡ φωτογραφία τοῦ μεταστάντος στά γραφεῖα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

5) Νά διατεθεῖ τό ποσόν τῶν δύο χιλιάδων (2.000) Εὐρώ ἀντί στεφάνου, στήν Στέγη Ἀγάπης .

6) Νά ἀναγνωσθεῖ τό παρόν ψήφισμα ἀπό τήν Γραμματέα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, κατά τήν ἐξόδιον τελετήν καί

7) Νά δημοσιευθεῖ τό παρόν ψήφισμα στό περιοδικό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί στόν τοπικό καί κυκλαδικό Τύπο.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
Πρωτοπρ. Δημήτριος Κυδωνιεύς
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
Διαλεκτή Ἀργουζή
ΤΑ ΜΕΛΗ
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Χανιώτης
Γεώργιος Καποῦτσος
Νικόλαος Ἰορδάνης
Λουΐζος – Παντελεήμων Κοντός

Περί θλίψεως

Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἁγιορείτου

Ἐπικρατεῖ μία συννεφιά στόν τόπο μας. Πρόσωπα σκυθρωπά, ἀγέλαστα, θλιμμένα. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν πέρασε θλίψη. Διάφορες εἶναι οἱ πηγές τῆς θλίψεως. Κουράζουν τό σῶμα καί τήν ψυχή.

Οἱ θλίψεις μποροῦν νά ἀρρωστήσουν τόν ἄνθρωπο, ἀλλά μποροῦν καί νά τόν ὡριμάσουν καί νά τόν καλλιεργήσουν. Νά τόν κάνουν νά δεῖ τόν συνάνθρωπό του μέ μεγαλύτερη ἐπιείκεια, κατανόηση καί συμπάθεια.

Ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐλπίδα στίς θλίψεις ἀνακουφίζουν. Μπορεῖ οἱ θλίψεις νά ὁδηγήσουν σέ καλό, σέ μετάνοια. Δέν εἶναι κανείς πού νά μήν πέρασε θλίψεις, πόνους, πειρασμούς καί δοκιμασίες. Σάν σαράκι ἡ θλίψη κατατρώει τόν ἔσω ἄνθρωπο. Ὁ σκοπός τῶν θλίψεων στή ζωή μας δέν εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἀρέσκεται νά τιμωρεῖ καί νά βασανίζει τούς ἀνθρώπους σάν ἕνας σαδιστής πατέρας, ἀλλά ἡ διόρθωσή μας, ἡ βελτίωσή μας, ἡ κατεύθυνσή μας στά ἄνω. Οἱ θλίψεις μποροῦν νά γίνουν ἕνας δρόμος πρός συνάντησή μας μέ τόν ζῶντα Θεό.

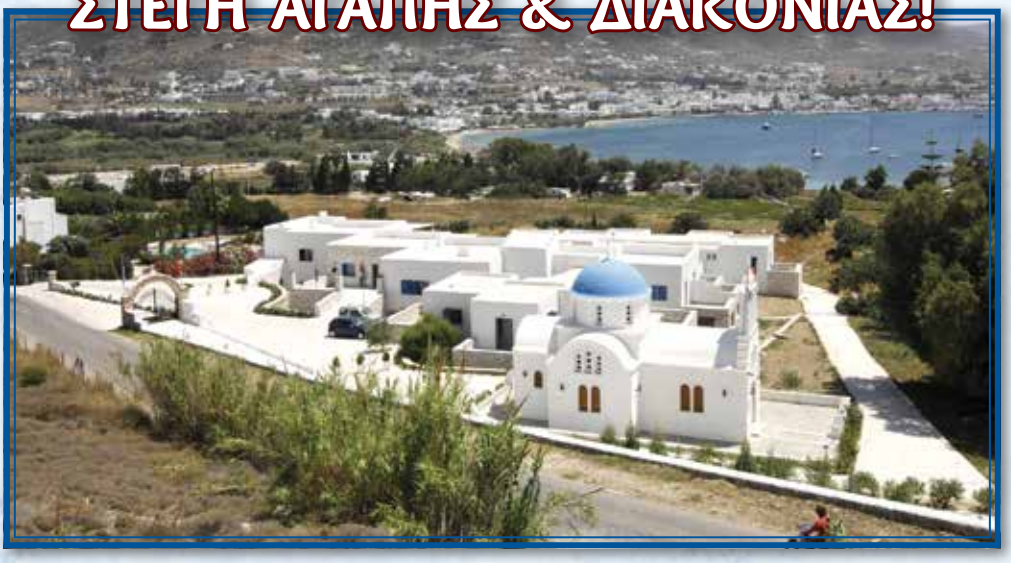
Οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν τό σκοτάδι καί ὄχι τό φῶς, καί γι᾽ αὐτό θλίβονται. Μερικές φορές οἱ θλίψεις διώχνουν τήν ὀκνηρία, τή νωχέλεια καί τήν ἀδιαφορία. Μποροῦν νά συγκεντρώσουν τόν ἄνθρωπο στόν ἑαυτό του, νά γίνει ἀφορμή περισυλλογῆς, ἐνδοσκαφῆς, αὐτοανάκρισης, αὐτογνωσίας καί αὐτομεμψίας. Οἱ πολλές καί διάφορες ἀνέσεις μποροῦν νά κάνουν τόν ἄνθρωπο πιό ράθυμο, χλιαρό καί χαλαρό. Μπορεῖ νά νομίζει ὅτι εἶναι εὐτυχισμένος, μέσα του ὅμως νά ἔχει μία ἀνεκπλήρωτη χαρά. Ἡ γενναία ἀντιμετώπιση τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς θά δώσει τή νίκη τῆς ἀνδρείας. Μπορεῖ οἱ θλίψεις νά μᾶς φέρουν πιό κοντά στό Θεό. Ὁ Θεός ἀγαπᾶ νά δοκιμάζει παιδαγωγικά γιά νά βοηθήσει, νά φωτίσει, νά ἀνορθώσει. Οἱ θλιμμένοι μποροῦν νά γίνουν πιό συμπάσχοντες καί φιλάδελφοι.

Μή στή στενοχώρια προσθέτουμε στενοχώρια καί στή θλίψη ἄλλη θλίψη. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο κακό δέν εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀπόρριψη, ἡ οἰκονομική ζημιά, ἡ φτώχεια καί ἡ στέρηση παρά μόνο ἡ ἁμαρτία. Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἀφαιρεῖ τόν πλοῦτο ἀπό αὐτούς πού τόν μεταχειρίζονται λαθεμένα, ἐσφαλμένα, πλεονεκτικά καί ἀπάνθρωπα. Ἐπιτρέπει τίς ἀσθένειες στό σῶμα γιά νά τό ταπεινώσει, νά δώσει ὑγεία στήν ψυχή, νά μήν ἀφηνιάσει στήν ἁμαρτία. Παίρνει, παρά τή θλίψη μας, ἐκείνους πού κρίνει πώς εἶναι ἡ καλύτερή τους ὥρα. Μήν τά βάζουμε μέ τόν Θεό. Ξέρει καλά τί κάνει. Δέν γνωρίζουμε τό σωτήριο σχέδιο καί τόν λυτρωτικό Θεό. Ἀρκετές φορές τό φάρμακο εἶναι πικρό, δέν θέλουμε νά τό πάρουμε, ὅμως δίνει θεραπεία.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ κύρια καί ἡ μεγάλη πηγή τῶν θλίψεων. Ἡ ἁμαρτία τυραννᾶ, παρασύρει, δεσμεύει, φυλακίζει, ἐξαθλιώνει. Ὁ Θεός δέν θά κρίνει ὅσους ἁμάρτησαν, ἀλλά ὅσους δέν μετανόησαν. Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ προσευχή, ἡ ὑπομονή ἐλαφρύνει τό βάρος τῶν θλίψεων. Μή λοιπόν ἀφήσουμε ἐξαιτίας μας νά μεγαλώσουν οἱ θλίψεις. Μήν ἐπιτρέψουμε θλίψη ἐπί τῶν θλίψεων. Ἂς τίς δοῦμε καί μέ αὐτό τό ἄλλο μάτι πού ἀναφέρουμε. Μήν, παρακαλῶ, ὁδηγηθεῖ ποτέ κανείς στήν ἀπελπισία. Μετά τή συννεφιά συνήθως ἡ λιακάδα εἶναι πιό γλυκιά.

Ἐνισχύστε τή Λειτουργία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου Πάρου

ΣΤΕΓΗ ΑΓΑΠΗΣ & ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ!

Στήν Παροικία, μόλις δύο χιλιόμετρα ἀπό τό λιμάνι, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Παροναξίας, σέ μία ἔκταση ἐννέα στρεμμάτων, δημιούργησε καί λειτουργεῖ τόν Οἶκο Εὐγηρίας Ποιμαντικῆς Μερίμνης «Παναγία Ἑκατονταπυλιανή», μία Μονάδα Φροντίδας Ἡλικιωμένων δυναμικότητας εἴκοσι κλινῶν.

Οἱ σύγχρονες κτηριακές ἐγκαταστάσεις της καί τό ἐξειδικευμένο προσωπικό πού ἀπασχολεῖται σέ αὐτήν, μέ βασικές ἀρχές τήν ἀγάπη καί τή συνέπεια πρός τό συνάνθρωπο καί ὅπλα τήν ὑπομονή καί τήν ἐπιμονή ἐξασφαλίζουν στούς διαβιοῦντες γέροντες ἄνετη διαμονή.

Γιά προσφορά ἐθελοντικῆς ἐργασίας ἐπικοινωνῆστε μέ τή γραμματεία τοῦ Γηροκομείου στό τηλέφωνο 22840 24739.

Γιά προσφορά δωρεῶν ἀπευθυνθεῖτε στή γραμματεία τοῦ Ἱεροῦ Πρόσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς καί τοῦ Γηροκομείου ἤ μέ ἀπευθείας κατάθεση στούς λογαριασμούς μας:

ALPHA BANK (625-002101-057881)
EUROBANK (0026-0359-53-0100081451)
ΕΘΝΙΚΗ (455/296030-32)
ΠΕΙΡΑΙΩΣ (5712-016035-066)

Δραστηριότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γηροκομείου

Τό Ἐθελοντικό Δίκτυο σέ συνεργασία μέ τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου,προσπαθεῖ νά δημιουργεῖ καί νά πραγματοποιεῖ ἐκδηλώσεις πού βοηθοῦν τούς παππούδες καί τίς γιαγιάδες νά διατηροῦν καλή ψυχική διάθεση, ἐπικοινωνία καί πνευματική διαύγεια.

Μέ ἐξόδους, μέ γεύματα στό χῶρο τοῦ Γηροκομείου ἤ μέ ἀπογευματινές συντροφιές , τούς βοηθᾶμε νά ξεφεύγουν ἀπό τήν μονότονη καθημερινότητά τους καί τούς ἀποδεικνύουμε ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας καί τήν κοινωνική ἀλληλεγγύη μας.

Στίς 19 Ἀπριλίου 2017, Τετάρτη τῆς διακαινησίμου, πραγματοποιήθηκε στό Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο γεῦμα ἀγάπης ἀπό τό Ἐθελοντικό Δίκτυο σέ συνεργασία μέ τό Δ.Σ.

Ἡ παρουσία τοῦ Μητροπολίτου μας κ.κ. Καλλινίκου σ΄αὐτήν τήν ἐκδήλωση, ἦταν τιμή καί χαρά γιά ὅλους. Εὐλόγησε τό γεῦμα καί τσούγκρισε τά αὐγά μέ ὅλους τούς γέροντες καί τίς γερόντισσες. Ἡ συμμετοχή τῶν φίλων καί συγγενῶν ἦταν πολύ μεγάλη. Αὐτό μᾶς δίνει δύναμη νά συνεχίσουμε αὐτήν τήν προσπάθεια.

Ἡ ἐθελοντική παρουσία τῶν κ.κ. Ἀστέριου Ρήγα καί Δημήτρη Φρυδά μᾶς διασκέδασε μέ παλιά ἀξέχαστα τραγούδια.

Τέλη Ἀπριλίου, ἕνα καταπληκτικό ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, βάλαμε τίς γιαγιάδες καί τούς παπποῦδες στά αὐτοκίνητά μας, μέ προορισμό τό Ναυτικό Ὅμιλο γιά βραδινό φαγητό.

Μᾶς περιποιήθηκαν μέ ἰδιαίτερη φροντίδα, ἀγάπη καί σεβασμό. Τούς περπατήσαμε στήν ἀκρογιαλιά καί ἡ αὔρα τῆς θάλασσας τούς ἔδωσε ἰδιαίτερη ἀνάσα ζωῆς.

Τό νιώσαμε ὅλοι μέ ἐκεῖνο τό φωτεινό χαμόγελό τους. Ἀλλά ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πάντα μεριμνᾶ γιά τούς δικούς μας γέροντες.

Μία νέα πρόσκληση στά μέσα Μαΐου ἀπό τό Σύλλογο Γυναικῶν Πάρου «Ἀρνίς», τούς πρόσφερε γεῦμα στό ἑστιατόριο «Νούφαρο» στήν παραλία τῆς Παροικιᾶς.

Τή συντροφιά τῶν γερόντων μας συνόδεψαν μέλη τοῦ Συλλόγου, ἐθελοντές ἀλλά καί ἐργαζόμενοι στό Γηροκομεῖο, πού μέ μεγάλη προθυμία βοήθησαν σ΄αὐτήν τήν προσπάθεια ἐξόδου.

Καί γιά νά μήν ξεχνᾶμε τό καλοκαίρι. Στά μέσα Ἰουλίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἀπογευματινή μας συνάντηση στή μεγάλη βεράντα τῆς τραπεζαρίας.

Συμμετεῖχαν πολλοί παριανοί ἀπό τήν Ἀθήνα πού βρίσκονται στήν Πάρο γιά τίς διακοπές τους.

Τό μενού περιελάμβανε πολλή κουβέντα μέ τούς γέροντές μας, τραγούδι, ἀναψυκτικά καί παγωτό. Καί αὐτή ἡ συνάντηση ἦταν ἐπιτυχής.

Ἡ προσπάθεια νά δημιουργοῦμε τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις θά συνεχίζεται, γιατί ἔχουμε ὑποχρέωση ὅλοι νά τούς κάνουμε τή ζωή καλύτερη, πιό ἀνθρώπινη, ἀλλά κυρίως νά μήν τούς ξεχνᾶμε.

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου

